

Siječanj / Veljača 2021

Svezak 103, Broj 1

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Bitke Biblije

Abraham i Prvi Svjetski Ratovi • Bitka Kod Aja

Debora i Jaela Pobjeđuju Tri Kanaanske Božice • Gideonova Pobjeda

Kratak Pregled Izraelskih Bitaka Sa Filistejcima • Jehošafatova Pobjeda Bez Bitke

Pouke Sa Bojnih Polja Za Kršćanina • Moguće Proročanske Naznake

Ja Jesam iz Izlaska 3:13-15

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

102 Broad Street
Chesham, Bucks, HP5 3ED
Engleska

Berejski Biblijski Institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja preplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtjev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Kršćanin je suočen s mnogim bitkama, počevši sa svojom grešnom naravi. Mi možemo nešto naučiti od tih bitki iz drevnih vremena.

„**Abram i Prvi Svjetski Ratovi**” skicira dvije bitke iz Postanka

14. Lotova je pogreška navela Abrama da ga spasi (i usput druge uzme za robove). Tu se susrećemo sa Melkisedekom koji predočava našeg Gospodina Isusa Krista — kralja i svećenika zauvijek.

O Ahanovom grijehu pohlepe raspravlja se u „**Bitka za Aj.**” Neposluhom ugrožavamo i sebe i one oko nas. Ali ako se pokajemo za grijeh, Bog će nas usmjeriti prema pobjedi, kao što je učinio za Jošuu.

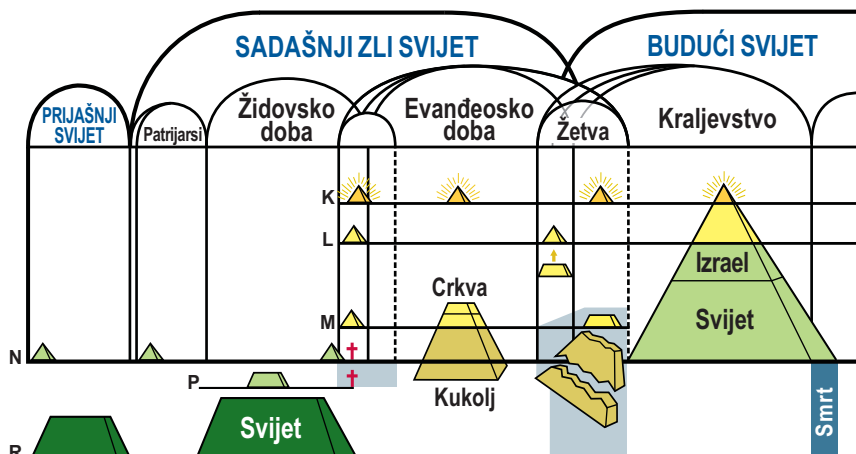
„**Debora i Jaela Pobjeđuju Tri Kanaanske Božice**” pokazuje kako je bitka bila protiv ne samo ljudskih neprijatelja i njihovih visoko tehnoloških kočija, nego protiv njihove tri Božice. Dok je iznenadna kišna oluja neutralizirala kočije, Bog je izabrao Deboru i Jaelu da potpuno unište njihove božice.

Način na koji vjerni Kršćani uzimaju vodu istine je tema članka „**Gideonova Pobjeda.**” Razlozi za diskvalifikaciju također su navedeni. Lekcije i primjene su također sugerirane.

„**Kratak Pregled Izraelskih Bitaka s Filistejcima**” govori o Jonatanovoj molitvi, budnosti, i zatim hrabrosti u borbi. Ništa manje izvanredna nije bila ni Davidova nekonvencionalna pobjeda nad Golijatom.

SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Bitke Biblije Siječanj / Veljača 2021 Svezak 103, Broj 1

- 4 Abraham i Prvi Svjetski Ratovi
- 7 Bitka Kod Aja
- 10 Debora i Jaela Pobjeđuju Tri Kanaanske Božice
- 13 Gideonova Pobjeda
- 16 Kratak Pregled Izraelskih Bitaka Sa Filistejcima
- 19 Jehošafatova Pobjeda Bez Bitke
- 20 Pouke Sa Bojnih Polja Za Kršćanina
- 24 Moguće Proročanske Naznake
- 26 “Ja Jesam” iz Izlaska 3:13-15

Hvaljenje GOSPODINA dovelo je do „**Jošafatove Pobjede Bez Bitke.**” I ta pobjeda bila je potpuna.

„**Pouke Sa Bojnih Polja Za Kršćanina**” pomno ispituje gore spomenute bitke glede dužnosti i opasnosti da izvuče za vjernog Kršćanina načela po kojima trebamo živjeti.

U članku „**Moguće Proročanske Naznake**” sugerira se (nedogmatično) moguće praslike tih bitaka. Takvi tipovi mogu prikazivati primjene tijekom Evandeoskog Doba pa sve do našeg vremena.

Nekoliko bojnih polja detaljno je opisano u djelu Chaim Herzog i Mordechai Gichona, *Bitke Biblije*, New York: Barnes & Noble, 1997.

„**Ja jesam iz Izlaska 3:13-15**” otkriva da se božansko ime (YHWH, Jehova ili slično) koristi češće od svih ostalih titula zajedno za velikog Stvoritelja svemira i svega života. Vjerojatno značenje imena je također razmotreno.

Abraham i Prvi Svjetski Ratovi, Pregled Postanka 14

„I neka je hvaljen Svevišnji Bog, koji ti je predao tvoje tlačitelje!”
(Postanak 14:20 Prijevod Novi Svijet).

Narodi su ratovali iz širokog niza razloga, poput zaštite ili obrane svojeg teritorijalnog područja ili pristupa vrijednim resursima ili da se oslobode od dominirajuće sile. Pet kraljeva na zapadu, iz Doline Sidima, bili su napadnuti, osvojeni, i bio im nametnut danak od četiri kralja s Istoka. Kasnije su se pobunili, i uslijedio je drugi multinacionalni rat. Ovo su dvija najranija međunarodna rata koji su zabilježeni u Bibliji. Zapravo, činilo bi se kao da su to bili prvi Svjetski Ratovi, budući su postojala dva saveza država u međusobnom ratu.

Nakon dvanaest godina podčinjenja, pet kraljeva Sidima postali su umorni od svojih sjevernih vladara, stvorili savez i pobunili se, kako nam je rečeno u Postanku 14:1-4 (NS). „U to je vrijeme Amrafel bio kralj Šinara, Ariok kralj Elasara, Kedorlaomer kralj Elama, a Tidal kralj Gojima. (2) Oni su se zaratili s petoricom kraljeva: s Berom, kraljem Sodome, s Biršom, kraljem Gomore, sa Šinabom, kraljem Adme, sa Šemeberom, kraljem Sebojima, i s kraljem Bele, to jest Soara. (3) Svi su oni udružili snage za boj u dolini Sidimu, gdje je sada Slano more. (4) Petorica kraljeva 12 su godina služila Kedorlaomeru, ali trinaeste su se godine pobunili.”

U tekstu se kaže da su se pobunili u 13. godini, međutim Kedorlaomer je tek 14. godine odgovorio. Ponovno je uspostavio savez s trojicom ostalih kraljeva iz Mezopotamije. U pohodu prema bitci u dolini Sidim, oni su prvi put opustošili nekoliko nacija na jugu: Horite, Amalečane i Amorejce. Tako oni stigli u Sidim, krcati s plijenom od tih grabežljivih podviga.

Sjeverni Savez Se Vraća

Ovaj snažni sjeverni savez, sada predvođen od Kedorlaomera, kralja Elama, naknadno je porazio Kanaan-ski savez u dolini Sidim. Zapadnjaci koji nisu poginuli u bitci su pobjegli,

Abraham

dok ih je mnogo više stradalo u sluznim jamama - bitumensko kopneno područje jugoistočno od Mrtvog mora. Ovaj rat kraljeva bio bi nam beznačajan, osim zbog taktičke pogreške Mezopotamskih sila. Oni su preusmjerili glavne države da pređu prema Sidimu, sa svim plijenom. Onda su oni razbili pet nacija u Sidimu, uključujući i Sodomu i Gomoru i uzeli ratni plijen od svih njih. Ali pretjerali su i uzeli Lota, njegovo domaćinstvo i sav njegov imetak isto. Time se njihova sreća okrenula. Jer tako je Abram postao dužan zauzeti stranu u tom ratu saveza u svrhu spašavanja njegovog nećaka Lota i njegovog kućanstva.

Čitamo dalje u Postanku 14, „(11) Tada su pobjednici uzeli sve vrijedno iz Sodome i Gomore i svu hranu koju su ondje našli pa su otišli. (12) Osim toga, zarobili su Lota, Abramovog nećaka koji je tada živio u Sodomi, i svu njegovu imovinu pa su otišli svojim putem. (13) A jedan čovjek koji je uspio pobjeći došao je Hebreju Abram u javio mu što se dogodilo.”

Do sada nije bilo naznaka da je Abram imao stalnu vojsku. Međutim, imao je 318 „slugu uvježbanih za ratovanje,” naoružao ih i otišao dalje. To je bilo prilično malo za vojsku, što nas možda podsjeća na jednu od Gideonovih vojski kasnije. Obje ove male vojske imale su podršku Jehovine volje i moći. U Sucima 7, Gideon je prošao kroz precizan postupak odabira za postavljanje najviše sposobnih i spremnih 300 ljudi za borbu protiv neprijatelja. Ova mala vojska bi bila tip za Gospodinov odabir njegovog malog stada. Je li Abram proveo slične stroge mjere da bi se identificiralo 318 ljudi za borbu protiv mnogo moćnije vojske regije? Izvještaj nam ne govori ništa o tome.

Iznenadni Napad Noću

Abram je otišao u potjeru sve do Dana, što je naznaka da je otišao na sjeverni rub Obećane Zemlje da angažira savez iz Mezopotamije. S obzirom na njegovu malu brigadu

Abrahamov nećak Lot, sa svojim kćerima

koju su činili njegovi odani sluge, oslanjao se na element iznenađenja za napad s različitih frontova u usred noći. Abramova ratna taktika bila je izvedena besprijeekorno - nimalo za razliku od tijela Kristovog, djelotvorno surađujući na postizanju Gospodarevih ciljeva (1. Korinćanima 12:7; Efežanima 4:16).

Abramovi ciljevi su ostvareni i u retku 16 vratio je „svog nećaka Lota i njegovu imovinu...i svu drugu otetu imovinu, žene i ostale zarobljenike.” Abram i ovo malo stado nisu samo porazili Elamskog kralja Kedorlaomera i njegov savez; sigurno su ih uništili kako bi se mogli vratiti sa svim sjevernim savezom koji je bio uzet iz doline Sidim. Zapravo, Hebrejima 7:1 ukazuje na tu Abramovu pobjedu nad tim kraljevima kao na pokolj!

Ova spektakularna pobjeda izvela je kralja Sodome pozdraviti i izraziti dobrodošlicu pobjedničkim junacima, predvođenima s Abramom, na mjestu poznatom kao Šave ili Kraljeva dolina (Postanak 14:17). Prikaz onoga što se dogodilo između Abrama i Beraže, kralja Sodome, nastavlja se četiri retka kasnije, u retku 21. Bera je bio zahvalan Abramom što je spasio njegov narod i njihovu imovinu, i Abramom je ponudio sav imetak kao nagradu. Abram je odbio ponudu, osim što je tražio da se ostali uredno nadoknade i nije želio apsolutno ništa za sebe. Razmjena između Abrama i Bere može navesti pojedinca da se pita je li Bera možda bio bjegunac koji je bio obavijestio Abrama o Lotovu zarobljavanju (Postanak 14:13).

Melkisedek

U Postanku 14:17-21 neki su od najkontroverznijih redaka Svetog Pisma. Ovdje je, Melkisedek, kralj Salema, također izašao u susret Abramom kad se ovaj vraćao pobjednički. Postoje neke zanimljive stvari o ovom susretu. Prije retka 18 nema spominjanja Melkisedeka. Nije zabilježeno ni da je bio strana u ratu u dolini Sidim niti Abramovog rat u Hobahu da spasi

Lota. Ipak, on je s autoritetom razgovarao o tim nedavnim događajima s Abramom.

„(18) A Melkisedek, koji je bio kralj Šalema i svećenik Svevišnjeg Boga, iznio je pred njega kruh i vino. (19) Zatim ga je blagoslovio riječima: „Neka Abrama blagoslovi Svevišnji Bog, koji je stvorio nebo i zemlju! (20) I neka je hvaljen Svevišnji Bog, koji ti je predao tvoje tlačitelje!” Tada mu je Abram dao desetinu od cijelog plijena.”

U retku 18 Melkisedek je predstavljen kao kralj Salema i kao svećenik Svevišnjeg Boga. Njegova vjerodajnica kao svećenika Svevišnjega je potvrđena, jer je on dao slavu Bogu za Abramovu pobjedu. Bila je to pohvala Abramove vjere da ode u rat sa samo 318 ljudi protiv tih moćnih regionalnih poglavara. Abram je otišao u tu bitku znajući da je to bila Gospodnja bitka i sva slava pripala je Jehovi.

Melkisedek, čije ime znači „kralj pravednosti,” bio je i kralj mira (Salema) kako je objašnjeno u Hebrejima 7:2. Ponudio je Abramom kruh i vino. Bio je jedinstven kao i kralj i svećenik, ali još više kao svećenik izvan Aronovog rodoslovlja (dakle, nema početka i nije zabilježen kraj). Ovo je bilo svećenstvo nadmoćnije od Aronovog svećenstva, čak vječno svećenstvo bez nasljedstva, ali također uz zakletvu, kako čitamo u Hebrejima 7:11, 21 (NS)

„(11) Dakle, ako se savršenstvo moglo postići preko svećeničke službe Levijevaca (jer ona je bila jedno od obilježja Zakona koji je bio dan narodu), zašto je onda bilo potrebno da se pojavi drugi svećenik za kojeg se kaže da je poput Melkisedeka, a ne poput Arona? ... (21) (doduše, ima onih koji su postali svećenici bez zakletve, ali on je to postao po zakletvi onoga koji mu je rekao: „Jehova se zakleo i neće se predomisliti: ‘Ti ćeš zauvijek biti svećenik’”).

Melkisedek je predočavao kraljevsko svećenstvo našeg Gospodara Isusa u kraljevstvu. Ali postavlja se pitanje o tome što je to značilo Abramom u to vrijeme? Znamo da je Abram bio svjestan Melkisedekove nadređene službe i odao mu počast. U ovom kratkom razdoblju Abram je komunicirao s nekoliko kraljeva i očito nije bio u prijateljskim odnosima s većinom njih. Jedva je tolerirao kralja Sodome i brzo je krenuo dalje da nema posla s njim. Ali konačni susret s Melkisedekom, kraljem Salema, bio je potpuno različit. Očito je to bilo zato što je Melkisedek štovao Boga.

Obećanje Abramom o Blagoslovu

U Postanku, 12:1-3, Bog je rekao Abramom da napusti svoju domovinu i ode u zemlju koju bi mu pokazao. Ako Abram poslušao, Bog je također obećao da će Abrama učiniti nacijom. Ali što je još važnije, Bog je

obećao blagosloviti sve zemaljske obitelji kroz Abrama. Trebali bismo pretpostaviti da je njegov susret s Melkisedekom, uz pripremu kruha i vina, možda bila prigoda za Abrama da bolje razumije sredstvo i mehaniku blagoslivljanja svih obitelji na zemlji. On je nadalje bio educiran o Božjem planu od ovog blaženog svećenika Svevišnjega.

Melkisedek je predstavljao Isusa, a kruh i vino predstavljali su tijelo i krv koje bi Isus dao da otkup svijet, učiniti pripremu za obećani blagoslov “Svih obitelji na zemlji.” Abram bi mogao postati svjestan da bi Božje kraljevstvo, koje bi tako donijelo blagoslov svim obiteljima na zemlji, bilo kroz Melkisedekovo svećenstvo. Da li je možda postao svjestan otkupnine (kruh) i prinosa za grijeh (vino) kao načina na koji bi se ostvarili budući blagoslovi? U Hebrejima 11:16-18, Abrahamova vjera opisuje se u smislu snažnog uvjerenja u Božji plan, takvog da je želio bolju zemlju, takvog da je bio spreman prinijeti na žrtvu čak i svojeg jedinorođenog sina.

— Kome Ajise

Amrafel (Ur-Nammu) sjedi na prijestolju

Dopunske Sugestije

Iz stila izražavanje se čini da je Amrafel kralj iz Šinara (Ur-nammuski kralj Sumera) vodio prvu invaziju, ali Kedorlaomer (Kutir-Lagamer) kralj Elama predvodio je drugu. U prvom ratu Amrafel je možda uzeo Haran, dok je Kedorlaomer uzeo Sodomu i njene saveznike. (Možda su ovi ratovi okončali “Rano Brončano Doba.”)

Ur-Nammu tvrdi da je osvojio Zapad u svojoj 4. godini, ali je poginuo u bitci u svojoj 18. godini — točno u razmaku od 14 godina. Njegov sin Shulgi svjedoči o iznenadnom noćnom napadu: (Ur-Nammu) „Bio je napušten na bojnopolju poput smrvene posude“ (S.N. Kramer, Sumeri, str 68, 131).

Melkisedek je donio “kruh i vino”, prva sugestija u Bibliji o simbolima posljednje večere.

Lot nam pokazuje da se mi Kršćani ne bismo smjeli približavati „Sodomi“, a još manje živjeti u njoj.

Bitka Za Aj

„BOG je nato rekao Jošui: »Ustani! Zašto ležiš na zemlji?“ (Jošua 7:10 SHP).

Lekcije koje su se dogodile Izraelu tijekom Bitke za Aj (Jošua poglavlja 7 i 8) napisani su također za uputu Crkve Evandeoskog Doba. Ove lekcije primjenjivat će se i na cijelo čovječanstvo dok budu išli “povišenom cestom svetosti” tijekom Kristovog tisućgodišnjeg Posredničkog Kraljevstva.

Zarobljavanje i uništenje utvrđenog grada Jerihona dalo je Izraelcima prvo uporište zapadno od rijeke Jordan, kako bi osvojili Obećanu Zemlju Kanaan. Nakon što je osigurao začelje svoje vojne operacije, Jošuin sljedeći cilj bio je prodor u Judejske Planine. To bi spriječilo raspoređivanje Kanaanskih kola i njihovih jako naoružanih vojnika. Ovdje se je, lagano opremljena Izraelska vojska mogla služiti potajnošću, lukavošću i mobilnosti.

Jošua je tada počeo skupljati potrebne informacije za njegov sljedeći cilj. Drugi utvrđeni grad, nazvan Aj, čuvao je prolaz za Betel. Dobivanjem ovog središnjeg prolaza za Betel, Jošua i njegova vojska će dobiti pristup u srce Kanaana, gdje bi se Izrael prvo smjestio.

Jošua je poslao izviđače da izvide Aj, i oni su izvijestili da bi samo dvije ili tri tisuće trebalo za osvajanje grada (Jošua 7:3).

Postoji opasnost u uspjehu dok ste zaposleni u Božjoj službi. Biti pobjednik, kao kod Jerihona, može uzrokovati da mislimo da to što nas Bog uspješno koristi ima veze s nama. Povjerenje u Boga se stoga može pretvoriti u neopravdano samopouzdanje.

Jošua kod Aja

Slijedom toga, bez prvog savjetovanja s Bogom u molitvi, Jošua je vjerujući previše samouvjerenom izvještaju uhoda poslao samo tri tisuće vojnika do Aja.

Njihov optimizam pokazao se kobnim, kada prvi napad na Aj nije uspio. Izraelci su pobjegli od vojske Aja, i 36 je izgubilo živote. Stoga “srca ljudi su se rastopila i postala poput vode.” Izraelski narod je imao dobar razlog za strah. Ako se Bog nije borio za njih nisu mogli očekivati ništa osim poraza.

Kad je Jošua čuo za poraz Izraela, „razderali svoju odjeću i bacili se na zemlju pred BOŽJIM kovčegom.” Jošua se zatim molio Bogu, pitajući zašto bi takvo što bilo dopušteno da se dogodi njegovom izabranom narodu Izraelu (redak 7 SHP).

Bog je odgovorio da je poraz kod Aja zbog “predmeta za koje sam zapovijedio da budu uništeni” koji su uzeti iz Jerihona i skriveni u šatoru Izraelca.

Prije toga, naciji je rečeno da ne bi trebali uzimati nijednu od prokletih stvari povezanih s demonskim i omalovažavajućim obožavanjem i praksom (Jošua 6:18). Bog je rekao da je sav Izrael sagriješio, ne samo onaj koji je uzeo plijen. To podrazumijeva da prihvaćanje i toleriranje grijeha može biti jednako loše kao i sam grijeh, tako da to se mora strogo riješiti. Izrael ne bi mogao biti poražen od Kanaancia, ali mogli bi poraziti sami sebe otuđujući se od Boga neposlušnošću.

Trebalo bi utvrditi tko je uzeo prokleti plijen pod zabranom kod Jerihona. Trebao je biti spaljen s vatrom zajedno sa svim njegovim stvarima. Tek tada, Bog je rekao, će Izrael bi u stanju opet stajati pred svojim neprijateljima (reci 13, 15).

Ahanova Pohlepa

Ahan, iz plemena Jude, bio je kriv. Skriveni u njegovom šatoru bili su prekrasni Babilonski odjevni predmet, dvjesto šekela srebra, i zlatna poluga, sve što je uzeo kao plijen iz Jerihona (reci 17-21).

Mjereno u odnosu na živote trideset i šest ljudi i dobrobiti cijele nacije, što je Ahan je bio uzeo bilo je potpuno beznačajno. Uistinu, „Ljubav prema novcu uzrok je svakog zla. Neki su toliko voljeli novac da su skrenuli s puta vjere i nanijeli sebi mnogo boli” (1. Timoteju 6:10 SHP).

Kako je Ahan mogao racionalizirati svoj grijeh? Možda je pomislio: “Razmislite o tome kako će se diviti mom bogatstvu i ovom prekrasnom Babilons-

Ahanova pohlepa

kom odjevnom predmetu.” “Ne povređujem nikoga.” “Zaslužujem ovo.” Takve isprike padaju u vodu.

Nitko od nas se ne može sakriti od Gospodina, jer u Brojevima 32:23 (SHP) čitamo, „Budite sigurni da će vas stići grijeh.” Skrivanje naših grijeha je ludost i vodi samo do katastrofe.

Neprijatelji s kojima se Izrael borio kako bi dobio Obećanu Zemlju, simboliziraju Kršćansku borbu danas s neprijateljima svijeta, tijela, i đavla. Božja riječ savjetuje da mi ne smijemo služiti hvalisavom ponosu života, i dopustiti da njegove brojne i štetne požude okupiraju naše srca (1. Ivanova 2:16). „Ali ti, Božji čovječe, izbjegavaj sve to. Teži za pravednošću, pobožnošću, vjerom, ljubavlju, strpljivošću i blagošću” (1. Timoteju 6:11). Kršćani trebaju umirati svaki dan da bi takvim grijesima koji nas lako zavode. „Oni koji su Kristovi su razapeli tijelo sa svojim strastima i željama“ (Galaćanima 5:24 NKJV).

Čovječanstvo će se također morati boriti za uklanjanje tih istih neprijatelja iz svojih srca, kada budu bili podignuti iz groba u Milenijskom Doby, kako bi dobili Obećanu Zemlju. Svi će imati nova tijela, ali će i dalje imati svoje iste karaktere, srca i umove iz svojih prošlih života. Ljudi će biti duhovno hranjeni, upućivani, i disciplinirani poštivati zakone Novog Saveza u Kristovom Posredničkom Kraljevstvu Pravednosti. Čovječanstvo će imati svaku prednost kako bi se dobila pobjeda. U to blagoslovljeno vrijeme, svo kamenje spoticanja će biti uklonjeno, a Sotona će biti vezan. Svi moraju razviti savršenstvo srca i karaktera, u sličnost sa “slikom Božjom,” dok hodaju povišenom cestom Svetosti (Izaija 35).

Posljednja “bitka” čovječanstva ili test poslušnosti Bogu i Njegovom Pravednom Zakonu iz čista srca,

dogodit će se po završetku Milenijskog Doba, tijekom Sotoninih “malo vremena” (Otkrivenje 20:7-8). Pobjednički zemaljski Sinovi Božji će tada primiti vječni život u Raju, koji je bio izgubljen u Adamu.

Ahanovo ime znači “donositelj nevolja”. Dobro opisuje njegov utjecaj na Izrael.

Grijev je bio taj, neposluh Božjoj zapovijedi, zbog čega su Izraelci izgubili Božju naklonost i tako bili poraženi u ovoj prvoj bitci kod Aja.

Isus nas je naučio da malo kvasca ukvasa cijelo tijesto, a Ahan je prouzročio nevolju za cijelu naciju. Achan, i sve što je on posjedovao, odvedeni su u dolinu Akora i uništeni. Podignuto je spomen kamenje da podsjeća Izrael na posljedice svojeglavog neposluha Božjim zapovijedima.

Srećom, čak i grijeh, kada se s njim ispravno obračuna, može biti odskočna daska za pobjedu. Izrael je sada bio u poziciji da hoda u poslušnosti s vodstvom i moći Božjom.

Mi, kao Kršćani, moramo naučiti lekciju da iako možemo pasti u grijeh, naš neuspjeh ne treba nas ometati da opet budemo predmetom Gospodinove naklonosti i ponovno hodamo u poslušnosti. Isto će vrijediti i za čovječanstvo u Kristovom Posredničkom Kraljevstvu.

Nakon što je sada poslušao njegovu riječ i uništio “proklete stvari”, vjerni njegovoj riječi, Bog je tada pružio veliku pobjedu Izraelu, kod druge bitke kod Aja (Jošua 8:1).

Bog je Jošui dao plan za osvajanje Aja pomoću varke koja će se ponoviti kasnije protiv Benjamina (Suci 20:32-35). Jošua ga je sada morao slijediti. Ovdje je Jošua tip našeg Gospodina Isusa Krista. Kada netko treba dobiti pobjedu, moramo slijediti Božji plan.

Noć prije bitke, Jošua je izabrao 30.000 njegovih hrabrih ratnika, i sakrio 5.000 od njih u dolini zapadno od Aja, u “zasjedu gradu iza njega.” Ovo je stavilo njegove snage između Aja i Betela; dakle, vojska Aja nije mogla pobjeći u Betel niti primiti pojačanje iz Betela (Jošua 8:4,12).

Ujutro, Jošuiine glavne snage su bile sjeverno od vrata Aja. Zbog njihove prethodne lake pobjede nad Izraelcima, vojska i svi ljudi Aja požurili su naprijed prema istoku u potjeru za Jošuinom “povlačećom” vojskom.

U ovoj posljednjoj bitci Jošua, predočavajući “Predvodnika našeg spasenja,” preuzeo je osobno zapovjedništvo nad glavnom snagom, koja je imala najteži zadatak. U tom trenutku, Jošua je držao u zraku svoje zakrivljeno koplje na način koji je reflektirao jutarnju sunčevu svjetlost. To je signaliziralo vojnicima

u zasjedi, koji su ležali zapadno od Aja, ući sada u nečuvan grad i zapaliti ga.

U tom istom trenutku, Jošuiine glavne snage prestale su sa svojim lažnim povlačenjem i okrenule se natrag prema zapadu, suočiti se s vojskom Aja u ujedinjenom, koncentriranom napadu. Zaustavljeni iznenada od strane ovog neočekivanog protivljenja, vojske Aja okrenule su se da se povuku natrag u svoju utvrdu. Ali našli su svoj grad kako gori i trupe koje su ih sada zaskočile sa zapada. Njihov hrabrost se istopila. Uhvaćen između kliješta Izraelske vojske, snage Aja su bile potpuno uništene, kao što je Bog zapovjedio. Ruka Božja je uništila njih i njihov grad.

Tijelo kralja Aja je obješeno na drvo. Uklonjena je u suton i zakopano ispod hrpe kamenja kod Vratiju Aja, kao spomen na pobjedu Izraela.

Naizgledan Poraz Prometnut U Pobjedu

Jošua, glumeći da bježi od neprijatelja samo da bi se okrenuo i pozvao trupe i porazio kralja Aija, simbolizira našeg Gospodina Isusa, koji je na križu Kalvarije izgledao da je poražen od Sotone. Međutim, na kraju, taj čin će rezultirati Sotoninim porazom.

Zbog Božje vjernosti Izraelu i Izraelske poslušnosti Bogu, pobjeda kod Aja bila je potpuna. Nakon što su ušli u središnju brdovitu zemlju, Izraelci su održali obred obnove saveza i izgradili oltar na planini proklinjanja, gori. Ebal, u ispunjenju Božje zapovijedi Mojsiju (Ponovljeni zakon 11:29, 27:4,13, Jošua 8:30-35). To je bilo prekrasno mjesto za to, jer je cijela nacija mogla čuti ovo čitanje Zakona. Kontura brežuljaka ga je učinilo prirodnim amfiteatrom.

Polovica djece Izraelove stajala je na Planini Ebal (proklinjanje), a druga polovica na Planini Gerizim (blagoslivljanje). Kada bi blagoslov Zakona bio pročitan, ljudi na planini Gerizim viknuli bi: "Amen!" Kada je prokletstvo bilo čitano, ljudi na planini Ebal bi viknuli njihov "Amen!"

Gora Gerizim (lijevo) i Gora Ebal (desno)

Djeca su se Izraelova ponovno obvezala Gospodinovom Savezu. Oni su službeno izjavili da će biti poslušni svim zapovijedima Gospodinovim, kako bi porazili svoje neprijatelje u Obećanoj Zemlji. Zbog neposluha i grijeha, prva bitka za Aj je bila jedini poraz kojeg su Jošua i djeca Izraelova susreli u svojim bitkama za osvajanje zemlje Kanaan.

U drugoj bitci kod Aja djeca Izraelova ostvarili su pobjedu nad svojim neprijateljima ostavši postojano poslušni Bogu, čak i nakon početnog poraza kroz grijeh. Njihova pobjeda je bila preko Gospodina.

Doista, svi "sinovi Božji" koji će dobiti pobjedu nad njihovim "neprijateljima", biti će nagrađeni sa životom na duhovnom ili zemaljskom nivou postojanja u Obećanoj zemlji Božjeg Kraljevstva. Ovi vjerni sinovi svi će poslušati Božju riječ koja kaže: "Pokornost je bolja od žrtve" (1, Samuelova 15:22).

— Jerry Wesol

Debora i Jaela Pobjeđuju Tri Kanaananske Božice

„Ali BOG je jedini pravi Bog, živi Bog, Kralj koji će vladati zauvijek. Zemlja se trese od njegove srdžbe, narodi ne mogu izdržati njegov gnjev” (Jeremija 10:10 SHP).

GOSPODIN je jedini pravi, živi Bog. Bez obzira na to koje bogove čovječanstvo štuje, nitko nikada neće pobijediti Jehovu. On će izvršiti presudu nad tim bogovima. Razumijevanje ovoga objašnjava što se dogodilo s Deborahom, Barakom, i Jaelom u njihovoj bitci protiv Kanaanaca u Sucima poglavljima 4 i 5.

Pozadina

Suci 4 pokazuju da je Izrael zaboravio da postoje posljedice ako prkose Bogu i štuju idole. Zaboravili su da bi se GOSPODIN borio za njih (Ponovljeni zakon 20:1) kao što je učinio protiv faraonovih kola (Izlazak 14:5-28) i kočije pet kraljeva (Jošua 11:6). Bog je podigao Deboru kao žensku sutkinju. Njoj je povjereno da potakne Baraka da izvrši ono što je Gospodin tražio od njega. Barak je zatražio da ga Debora prati u bitku. Objasnila je da će slava pobjede će iz ruke žene. Barak je uzeo deset tisuća ljudi iz plemena Naftalija i Zebuluna u boj.

Bitka

Dalje je opisana bitka. Sisera, vodeći vojsku opremljenu s devet stotina kočija, došao je protiv Debore, Baraka i deset tisuća ljudi koji su bili na planini Tabor. Barak se spustio tek kad mu je Debora rekla, budući da se Bog već borio protiv Sisere.

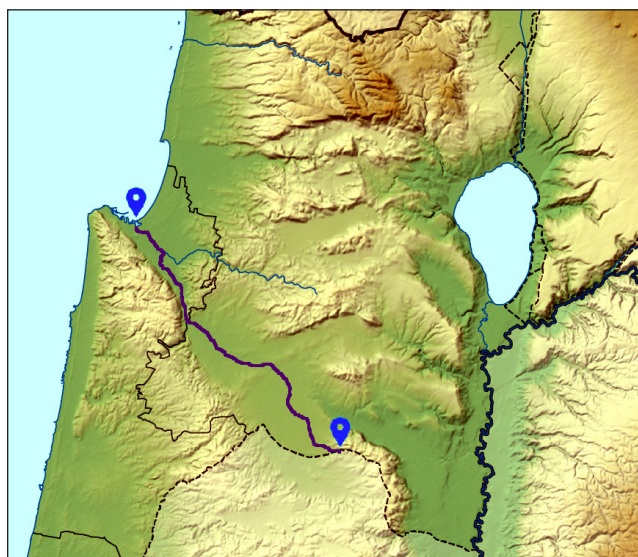
Pjesma Debore i Baraka (Suci 5:3) je za poganske kraljeve i kneževe, jer Izrael u ovom trenutku nije imao kraljeve. Hebrejska riječ “kneževi” (razan), glagol je čije je značenje vladati, dovodi do boljeg prevođenja ovog izraza, “Slušajte, kraljevi, poslušajte koji vladate. Ovo je pjesma svjedočenja za pogane i jest presudna za razumijevanje stvarne bitke: Jehova protiv Kanaanških bogova.

Debora je pjevala o kišnoj oluji koju je Jehova koristio protiv Sisere i njegove vojske. Pjevala je da su se planine otople. Potop je dao izgled topljenja planina (Psalmi 68:7-9,17). Sisereine kočije su poput Faraonovih kola u Izlasku 14:24, 25; one su zaglebile u blatu. Tako je Barak čekao na planini Tabor.

U Sucima 5:4, 5, 21, 22, opisan je kaos u dolini rijeke Kišon. Sisera i njegova vojska krenuli su prema planini Tabor uz rijeku Kišon. Kad je Bog započeo svoj napad, izbila je silovita oluja i padajuća kiša se slijevala niz planine. Mogući scenarij je da je provalila poplava u dolini i rijeka Kišon ih je pomela (Suci 5:21). Konji su u panici i rastrgali su svoja kola da pobjegnu kaskadnoj vodi. Ljudi su trčali da spase svoje živote.

Kanaanaska kočija imala je jednog konja i do tri muškarca. Za Siserinu vojsku to je značilo devet stotina kočija s devet stotina konja i moguće do 2.700 ljudi. Dodajte ovome “mnoštvo” za vojsku zatečenu kaosom. Ovi ljudi i konji bili su odjeveni za bitku, i borili su se za život protiv poplavne rijeke. U međuvremenu, Debora, Barak i njihova vojska bili su na brdu Tabor i promatrali. Kako je oluja jenjavala i rijeka je splasnula, Debora je rekla Baraku da se ide boriti. Preživjeli Siserine vojske pobjegli su prema njihovom domu u Harošetu poganskom (Suci 4:16), ali bili su istrebljeni (Suci 5:8). Nitko nije pobjegao vratiti vijesti o porazu. Sisera je pobjegao u šator Jael (Suci 4:17), ali ga je ona tamo ubila.

Ovaj poraz ne završava problem. Još jedna bitka je navedena u Sucima 5:12-19. Ova bitka se vodila protiv Ka-

Rijeka Kišon između dvije plave oznake

Debora i Barak

naanskih kraljeva, ne samo Kralja Jabina. Bilo je to u Taanaku uz vode Megida, ne na brdu Tabor. Bilo je uključeno više plemena od onih na gori Tabor gdje su se Debora, Barak i deset tisuća ljudi iz Naftalije i Zebuluna borili.¹

Kraljevi Kanaana vidjeli su moć Izraelskog Boga u bitci sa Siserom. Ignorirali su svjedočanstvo razaranja vojske kralja Jabina. Možda je to bilo zbog znakova od Kanaanskih bogova, koje su kralj Jabin i Sisera smatrali povoljnim za njihov uspjeh (Ponovljeni zakon 4:19; Jeremija 10:2; Psalmi 83:9,10). Kraljevi Kanaana vidjeli su ista znamenja (Suci 5:20). Prema Ugaritskim tekstovima,² Kanaanci su vjerovali u slijeđenje znakova na nebesima. Oni nisu vjerovali da je Bog Izraelaca bio nadmoćniji od njihovih bogova. Stoga je Jehova imenovao Deboru, ženu, da bude sudac; i Jaeli, ženi, je bila dana slava za poraz Sisere. Tri Kanaanske božice su bile uključene (Suci 5:19, 20, 31).

Božice

Dva ključna teksta koja nalazimo u Izlasku 12:12 i Brojevima 33:4 pokazuju da je Bog donio presudu nad bogovima Izraelskih neprijatelja. Kad god se GOSPODIN borio za djecu Izraelovu, postojao je dvostruki je ishod: uništavanje neprijatelja i donesena je presuda na neprijateljskim bogovima.

U Sucima 5:20, hebrejska riječ “sa” (*min*) može značiti “zbog.” Hebrejski za “Nebo” (*shamayim*) je imenica u množini, “nebesa”. Hebrejska riječ “protiv” (*ghem*) znači “sa” ili “zajedno s”.³ Stoga, redak 20 trebao bi glasiti: „Oni [Kanaanski kraljevi] borili se zbog nebesa, zvijezde u svojim putanjama ratovala su zajedno sa Siserom.” U Sucima 5:21-27 poraza kraljeva dolazi kroz dvije žene, Deboru i Jaelu.

Otplavila ih je rijeka Kišon, pravadna rijeka Kišon. Stupaj hrabro [Postanak 3:15], dušo moja [Debora]! 22Topot konja odjekuje, jure moćni konji Siserini. 23‘Proklinjite [Postanak 3:14] grad Meroz [utočište]!’ [Suci 4:11,12,17; Psalm 83:9] rekao je BOŽJI anđeo. ‘Proklinjite [gorko] građane njegove, jer nisu pritekli BOGU u pomoć.’ Nisu pomogli BOGU protiv [sa] moćnih neprijatelja. 24Čast među svim ženama neka pripadne Jaeli, ženi Kenijevca Hebera, čast među svim ženama što žive u šatorima. 25Tražio je vode, ona mu je mlijeko dala, donijela vrhnje u zdjeli dostojnoj kralja. 26U ruku je uzela šatorski klin, a u drugu kovački čekić. Udarila je Siseru, glavu mu rasula, sljepoočnice probola i smrskala. 27Srušio se, pao je [Psala 20:7,8], do nogu [Psalam 20:7,8] joj ležao. Do nogu joj se srušio, gdje je pao, tu je mrtav ležao.”

Poniženje Tri Kanaanske Božice

Ugaritski tekstovi opisuju tri značajne božice Kanaanske religije čija su svojstva u vezi s onima Debore i Jael. Oni su Anat, Aštarta i Šapaš. Anat je božica rata. U Egiptu je zovu Neit, božica rata i tkanja. Njeni simboli uključuju tkalački stan. Anat je također prikazana s vretenom, budući su Kanaanci bili poznati po svojem tkanju. U Sucima 4, Debora se pridružila s Barakom kao ženska sudionica u bitci, baš kao što Sisera ima žensku božicu Anat. Plijen kojeg majka Siserina želi od očekivane pobjede svog sina je vezan uz tkanje (Suci 5:30). Izraz “raznih boja” znači obojena tkanina, što se odnosi na Anat i Neitu.

Anat (u Ugaritskim tekstovima) i Neit jesu poznate kao “majka bogova” svom narodu. Debora se u Sucima naziva “majkom u Izraelu” 5:7. Hijeroglifi su često pokazivali Neit kako nosi krunu Donjeg Egipta, koja je imala rilo pčele, pojačavajući njen odnos s kraljem. Ova kraljeva kruna odnosi se na njegov naslov, “onaj koji pripada pčeli.”⁴ Deborino ime znači “pčela”, a imala je izravan odnos sa svojim Kraljem Jehovom.

Stoga, kao što je Sisera, predstavljajući svog kralja, Jabina u bitci snagu pronašao od svoje božice Anat; tako je Debora, predstavljajući svog kralja, Jehovu, u bitci snagu pronašla od njezina Boga.

Aštarta, Kanaanska božica rata, pronađen je u Ugaritskom tekstu kao konjanik i štovali su je Egipćani.⁵ Bila je nazvana „Gospodarica konja i kočija”⁶ što je u vezi sa Sucima 4:13. Ona je pronađena u prokletstvima, pozivajući je da razbije lubanju neprijatelja,⁷ što odgovara Jaeli (Suci 5:26,27), koja je zabila čavao u lubanju Sisere. Ironično, Sisera je štovao Aštartu; ali sada je on pao k nogama Jael, koja mu je razbila lubanju.

Treća Kanaanska božica je Šapaš, boginja sunca. U

Sucima 5:31, referenca “njega ljube” odnosi se na Sisera, koji se uspoređuje sa suncem, Šapaš. Izraz “ide” ima vojno značenje “marširati”. Ovo objašnjava protiv kojeg se Boga borilo. Sisera i njegova vojska marširali su u snazi njihove božice sunca. Njihovi najmiliji kod kuće nisu znali da su oni poginuli (Suci 5:28-30). Ovdje ne previđamo da se taj kontekst odnosi na Siserinu majku i one s njom.

U Epu o Baalu u Ugaritskim tekstovima, Šapaš pomaže Anati da spasi Baala od boga smrti. Šapašin sud prikazuje ju kao sudca bogova i čovječanstva i kao baklju bogova.⁸ To odgovara imenu Deborinog muža Lapidot, koje znači “baklja”; a Debora je sutkinja (Suci 4:4).

Šapašin duplikat u Egiptu je Sekhmet, božica sunca, rata i iscjeljenja, tzv. Oko Ra. Prikazana je sa solarnomim diskom na glavi u hijeroglifima. Sekhmet je bila Faraonov zaštitnik i pratila ga u bitku. Slično tome Deborah pazi na Baraka na brdu Tabor, govoreći mu da je Jehova predao Sisera u njegovu ruku i da ide u borbu (Suci 4:6-9).

Stoga, Bog, jedini pravi, živi Bog, koristio je žene u ovom slučaju. Debora i Jaela izbavile su Izraelce u bitci protiv Kanaanaca, čiji su idoli bile žene. Jehova je pokazao svoju nadmoć ne samo u odnosu na neprijateljske vojske, nego i nad njihovim božicama.

— *Rick Evans*

(1) Chaim Herzog i Mordechai Gichon, *Bitke u Bibliji*; New York: Barnes & Noble, 1997, stranice 65-69. Daje detalje o okršajima s kartama. Vidi Glasnik 2018 Srpanj-Kolovoz članak o Debori.

(2) Ugaritski tekstovi napisani su oko 1300.-1200. Pr. Kr. Ugarit je drevni Kanaanski grad. Ti su tekstovi na pločicama s klinastim pismom koje opisuju Kanaansku kulturu. Tekst je blizak Biblijskom Hebrejskom.

(3) Napomena urednika o Sucima 5:20. Alternativne interpretacije za „od“ i za „protiv“ otvoreno su pitanje ovdje. Za potonju riječ usporedite Suce 11:8, 11 sa 11:4, 5, 20, 25. Ali to čini se ima mali utjecaj na temu članka.

(4) Rječnik Božanstava i Demona u Bibliji, urednici Karel Van Der Toorn, Bob Becking i Peter W. Van Der Horst, drugo izdanje (Michigan i Cambridge: Izdavačka tvrtka William B. Eerdmans i Brill Academic Izdavači, 1999), stranica 617.

(5) *ibid.*, Stranica 222.

(6) Judy Siegel-Itzkovich, „Dugogodišnja Arheološka Zagonetka Riješena,” *The Jerusalem Post* (2. Srpnja 2010.), www.jpost.com/Christian-In-Israel/Features/Longtime-riješena-arheološka-zagonetka

“Zagonetka identiteta 3200 godina stare okrugle brončane ploče s urezanim ženskim licem očito je riješena, 13 godina nakon što je otkrivena na mjestu iskopavanja El-ahwat između Katzir-Harisha i Nahal Irona (Wadi Ara) od znanstvenika Orena Cohena sa Sveučilišta u Haifi.

“Mali, odlomljeni komad metala je vjerojatno dio kopče koja je držala kotač za ratnu kočiju poslanu u boj od Kanaanskog vojskovođe Sisera protiv Izraelaca, kaže prof. Adam Zertal...okrugla, brončana ploča, promjera oko 2 centimetra i 5 milimetara debela, ima urezano žensko lice noseći kapu i naušnice u obliku kotača kočije.”

(7) Biblijski Rječnik od Eerdmansa, glavni urednik David Noel Freedman, suradnik urednika Allen C. Myersa (Michigan i Cambridge, William B. Eerdmans Izdavačka tvrtka), stranica 115.

(8) “Šapaš”, Wikipedija

Gideonova Pobjeda

„Zato objavi da svatko koga je strah može otići s planine Gilead i vratiti se kući”
(Suci 7:3 SHP).

ZA vrijeme sudaca, narod Izraela bi, u različitim vremenima, zaboravio njihov savezni odnos s Jehovom Bogom, umjesto toga tražeći čudne bogove. Onda bi ih On predao u ruke njihovih neprijatelja dok mu ne zavape zbog njihovog ugnjetavanja. Jehova bi im zatim podignuo izbavitelja da ih izbavi iz ruku njihovih neprijatelja.

Priča o Gideonu počinje upravo u takvo vrijeme. „Izraelski je narod činio zlo pred BOGOM pa ih je BOG predao Midjancima na sedam godina” (Suci 6:1).

Kada se prvi put susrećemo s Gideonom, on je prosi-
java pšenicu u vinskom tijesku i anđeo Gospodinov ga
posjećuje. Radio je u tajnosti tako da je mogao donijeti
u svoje kućanstvo žito koje je požnjeo. Anđeo mu se ob-
ratio ovim riječima: „BOG je s tobom, hrabri junače”
(Suci 6:12). “Hrabri junače,” na prvi pogled, čini se
neobičnim naslovom za čovjeka koji se skriva u vinskoj
bačvi i sakuplja malu količinu pšenice kako bi održao
svoje kućanstvo na životu. Pojam “hrabri junak” obično
je sačuvan za neustrašive ratnike, ali gledamo Hebrejsku
definiciju za “junaka” (Strongov H1368) i hrabrost
(Strongov H2428). Kombinacija “junak” i “hrabrost”
može biti protumačeno kao snažan čovjek od vrline.
Gideon nije bio štovatelj idola. Da je bio, bio bi biti
poznat kao čovjek od Belijala (Ponovljeni zakon 13:13).

Gideon je bio skroman, osobina koja je potrebna u
svima koji će služiti Jehovi. Njegova poniznost bila je pri-
kazana kada mu je anđeo rekao da će on biti taj koji će
izbaviti Izrael od Midijanaca. Gideon je odgovorio da je
njegovo pleme bilo najmanje u Manašeu i da je on bio na-
jmanji u očevom kućanstvu. Anđeo ga je uvjerio da će to
biti Jehovina snaga koja će mu dati pobjedu (Suci 6:13-
16). Gideon je zatim zatražio znak od anđela i donio mu
prinos mladog jarca, beskvasni kruh i juhu u loncu (Suci
6:17-19).

Gideonov prinos je bio izvanredan, s obzirom na os-
kudicu tog vremena i veličinu prinosa kruha: efa brašna.
Uobičajeni jestivi prinos je desetina efe (Levitski zakon
6:20). (Kakva lijepa slika potpune posvećenosti Bogu.)
Anđeo ga je zatim uputio da stavi jarca i kruh na stijenu
i prospe juhu na tlo. Anđeo je tada dotaknuo prinos sa
svojim štapom, spaljujući ga u plamenu. Spaljivanje je
pokazalo Jehovino prihvaćanje Gideonovog prinosa. Na-

kon što je postao uvjeren da neće umrijeti, Gideon je tada
izgradio oltar i nazvao ga “Jehova je mir.” Prihvaćanje
prinosa podsjeća nas na mir koji osjećamo kada Jehova
prihvati naše posvećenje Njemu (Suci 6:19-24).

Te iste noći, Gideon je trebao izvršiti svoju prvu tajnu
operaciju za Jehovu. On je uzeo očevog drugog najboljeg
junca od sedam godina i srušio oltar Baala, posjekao
Ašere i žrtvovao junca na njemu. Gideon je to napravio
tijekom noći tako da on ne bi bio spriječen u ostvarenju
njegovog zadatka na dnevnom svjetlu. Klanje junca od
sedam godina čini prikladnu sliku Kristove otkupne žrtve.

Vijesti o Gideonovom postupku su se brzo proširile, i
došao je na istaknuti položaj u Izraelu. Neki bi ga ubili.
Oni su predstavili ovu vijest Joašu, Gideonovom ocu.
Odgovorio je pitajući ih nije li Baal sposoban voditi vlas-
tite bitke. Rezultat Gideonove akcije protiv Baala bio je
taj da je zaslužio naslov Jerubbaal (Neka se Baal bori
protiv njega), što je rezultiralo obraćenjem u Izraelskoj
zemlji i željom da služe jednom Bogu, Jehovi.

Midijanci su brzo reagirali kako bi se suprotstavili
ustanku naroda. Broj njihovih snaga je bio 135.000
(Suci 8:10). Gideon je onda zatrubio u trubu za oku-
piti naciju u rat. Plemene Abiezerovaca okupilo se da
ga slijedi. Gideon je zatim poslao poruku sjevernim ple-

Gideon, pozvan u službu

menima, i oni su mu došli u susret. Puhanje u trubu je bilo zakonito za njega, kao što čitamo u Brojevima 10:9: „Kad se u svojoj zemlji budete branili od neprijatelja koji vas napada, zatrubite na uzbunu.” Mi smo također čuli zvuk trube; zvuk sadašnje istine (Otkrivenje 11:15). Mi smo također pozvani u bitku. Naša bitka je, međutim, nešto drugačija: „Mi se ne borimo protiv ljudi, nego protiv vladara i vlasti, protiv sila tame; protiv zlih duhovnih sila u nebeskim prostorima” (Efežanima 6:12).

Znak Na Runu

Gideon je sada bio na poziciji vođe među svojim sunarodnjacima Izraelcima. Pitao je Jehovu za znak koji pokazuje Njegovo vodstvo u misiji koja je ležala pred njim. Gideon je tražio savjet ostavljanjem runa na tlu preko noći. Znak kojeg je tražio bio je da ujutro kaput bude mokar od rose, ali da zemlja ostane suha. Bog mu je dao ovaj znak. Gideon je zatim zatražio da tlo bude vlažno a runo da bude suho. Bog je to također učinio. Gideon je bio uvjeren da je akcija koju je poduzimao bila za dobrobit ne samo njegovog klana ili ovčinjaka (mokro runo), nego i za cijelu zemlju Izrael (vlažno tlo).

Ova slika nas uvjerava da su naša djela ispravna kada tražimo smjernice kroz molitvu i duboko razmišljanje o Božjoj Riječi, znajući da će naši naponi biti u skladu s Božjim planom spasenja, ne samo za nas same (mokro runo) nego i za cijeli svijet čovječanstva (mokro tlo). Runo koje prvo postaje mokro može sugerirati razvoj “malog stada” pred nego će svijet biti usavršen.

Bilo je 32.000 ljudi koji su se odazvali na Gideonov poziv u bitku. To je bio mali broj u usporedbi sa 135.000 Midjanskih ratnika isprobanih u borbi. Međutim, anđeo Jehovin je rekao Gideonu: „Ja ću biti s tobom«, odgovorio je BOG. »Porazit ćeš Midjance kao da su samo jedan čovjek” (Suci 6:16).

Jehova Bog se je tada pobrinuo da ne bi bilo sumnje da će pobjeda biti od Njega. Bog je rekao Gideonu da su svi oni koji su se bojali mogli ići kući, i 22.000 ljudi su prihvatili ovu ponudu. Gideon je sada imao samo 10.000 ljudi koji su ostali u njegovoj vojsci. Jehova je rekao Gideonu da odvede žedne ljude do vode i promatra kako piju vodu. On je trebao zadržati samo one koji se nisu spustili na koljena, nego koji su prinijeli vodu ustima sa svojim rukama, laptajući vodu kao pas.

Uplašeni koje je poslao kući predstavljaju one koji čuju Evanđeoski poziv, ali nakon izračunavanja troška (Luka 14:28), se vraćaju u svijet. 10.000 preostalih predstavlja one koji nakon izračunavanja troška, idu ka potpunom posvećenju Bogu. Završni test bio je test vode, koja predstavlja Istinu. Ljudi koji nisu bili na oprezu s obzirom na neprijatelja i kleknuli su, sagnuli se da piju, predstavljaju veliko mnoštvo koje nije oprezno u usvajanju istine.

Gideon stavlja runo

Ljudi koji su ostali uspravni, prinoseći vodu k ustima i laptajući kao pas, predstavljaju klasu nevjeste. Pas je jedan od najodanije pripitomljene životinje. Uvijek je vjeran i poslušan da izvršava gospodarevu volju, ostajući na oprezu prema grabežljivcima i štiteći imovinu njegovog gospodara. Odanost i vjernost kroz budnu poslušnost je osobina koja nam omogućuje da budemo više od pobjednika.

Gideonska sljedeća tajna operacija je bila da ode sve do neprijateljskog logora. Tamo je bio uvjeren da je Jehova dao Midjance u njegove ruke. Gideon i njegov sluga su načuli od jednog stražara kako govori svom drugu o snu kojeg je imao o ječmenoj štruci kruha koja se otkotrljala u logor. Tumačenje je bilo da je Bog predao Midjanski logor Gideonu. On je sada znao da će pobjeda biti njihova. Ječam je povezan s Kristom; na primjer, prvine berbe ječma predstavljaju podizanje Krista iz mrtvih (1 Korinćanima 15:20, Levitski zakon 23:10). Mi tražimo kroz molitvu i duboko razmišljanje o Jehovinoj Riječi da bi smo i mi slijedili Krista i mogli nastaviti našu duhovnu bitku s punom sigurnosti pobjede.

Gideon je zatim podijelio tri stotine ljudi u skupine od stotinu, okružujući Midjance na tri strane (i rijeka na četvrtu stranu). Svakome od muževa dao je trubu i baklju skrivenu u glinenoj posudi. Ljudi su trebali slijediti Gideonovo vodstvo kada je on puhao u rog. Oni su trebali učiniti isto, razbijanjem njihovih posuda od gline i otkrivajući njihove baklje. Reakcija na ovaj noćni napad je uzrokovala da uspavani Midijanci ustanu u zbnjenosti, misleći da ih tri puka napadaju. Neizvjesnost je izazvala iznenađene vojnike da se okrenu jedni protiv drugih. Gideonova četa, postavljena strateški oko logora, zatim ih je stjerala dolje u dolinu između planina i Rijeke Jordan.

Ostatak Gideonovih ljudi je napustio šatore u kojima su ostali i slijedili su preostali dio Midjanske vojske na jug uz rijeku Jordan. Plemena Naftalija, Ašera i Manasije su se pridružili potjeri. Pleme Efraima kasnije im se pridružilo u potrazi. Bitka se nastavila sve dok Midijanci nisu bili potpuno poraženi.

Pouke i Primjene

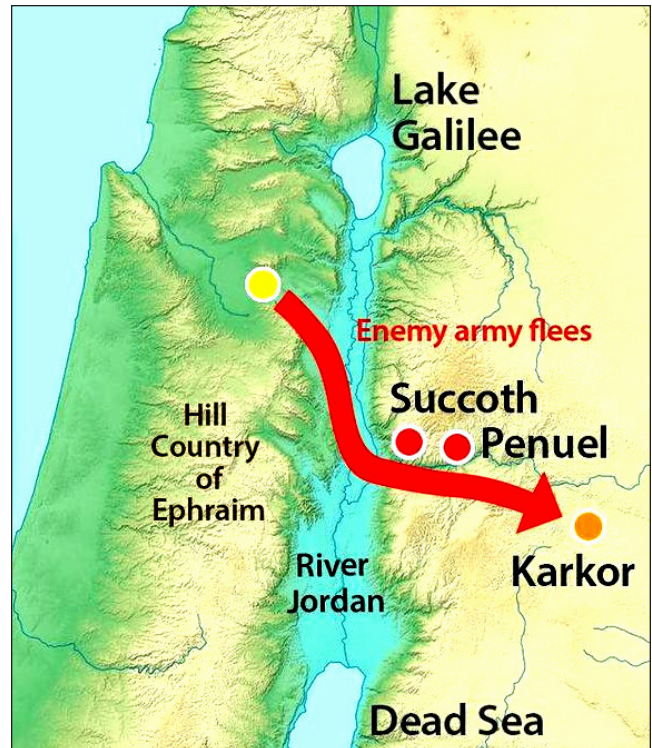
(1) Prva truba koju je Gideon puhao može predstavljati zvuk trube sadašnje istine.

(2) Puhanje u rogove od strane Gideonovih ljudi može biti simbol poruke koju treba dati još uvijek u budućnosti.

(3) Razbijanje posuda od gline predstavlja odlazak s onu stranu zavjese od strane članova stopala na kraju ovog dobi, nakon posljednje poruke. Otkrivanje baklji predstavlja istina koja sja u tom procesu. Naše svjetlo sjaji u žrtvovanja sebe za Gospodina.

(4) Midijanska vojska bila je sastavljena od tri različite nacionalnosti ljudi, svih koji su bili potomci Abrahama: Midijanci, Amalečani, djeca ili narodi istoka (Arapi). Midijanci su bili potomci Midijana, sina Ketur (Postanak 25:1, 2). Ime Midjan je varijacija riječi koja znači tučnjava ili sukob. Ovo je dobar opis osobnosti tog starog neprijatelja, zmaja ili civilne sile. Amalečani, potomci Amaleka, koji je bio Ezavov unuk (Postanak 36:6-12), mogao bi predstavljati zvijer ili papinstvo (Postanak 36:8, Esav je Edom).

Djeca ili narodi istoka bili su potomci Abrahamove konkubine (Postanak 25:1-6). Abraham je boravio na jugu Palestine. Neposredno prije smrti dao je Izaku nasljedstvo. Dao je darove sinovima konkubina i poslao

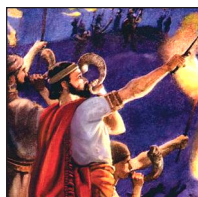
Staza sukoba

ih prema istoku u sjevernu Arabiju. Nomadska plemena ove regije mogu predstavljati lažnog proroka – bili su potomci Abrahama, oni mogu predstavljati protestantsku federaciju crkava ili Evangelički Savez. Druga mogućnost je da to može predstavljati Islam. Nastavit ćemo bdjeti i promatrati događaje.

— Ken Allison

Kratak Pregled Izraelskih Bitki S Filistejcima

„Petorica vaših tjerat će njih stotinu i vas stotinu tjerat će njih deset tisuća. Oni će pred vama padati od mača“ (Levitski zakon 26:8 SHP).

Jedan od najvećih neprijatelja drevnog Izraela bili su Filistejci, ratoborni, idolopoklonički narod koji su živjeli u zapadnoj obalnoj regiji Izraela. Ime Filistejac znači imigranti, možda aluzija na to da su vjerojatno s Krete (Kaftor), Amos 9:7. Sveto Pismo bilježi osam bitaka između Filistejaca i Izraela. Razmotrite dva od značajnijih sukoba.

Jonatan i Njegov Štitonoša

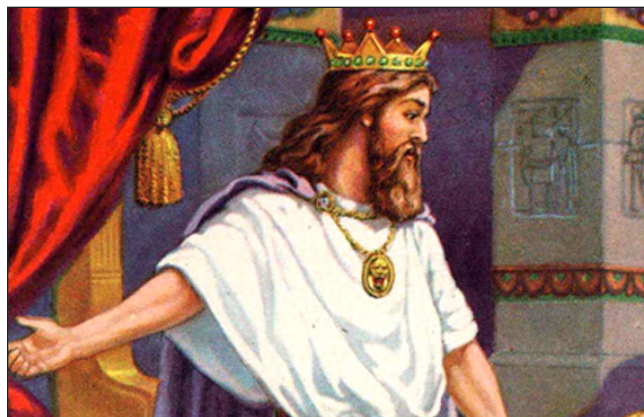
U 1 Samuelovoj 14, Izrael i Filistejci bili su utaboreni odvojeno jedni od drugih u pripremi za bitku. Stvari nisu izgledale dobro za Izrael. Filistejci su uglavnom pokorili Izrael i odbili dopustiti Izraelu praviti borbene instrumente (1 Samuelova 13:19-23). Protiv ove pozadine, Šaulov sin Jonatan dao je izvanredan prijedlog svom štitonoši. Samo njih dvoje bi se trebali približiti Filistejskoj prednjoj straži, pozvati ih, i, na temelju njihovog odgovora odrediti je li Bog htio da zaustave ili pobjede stražare, i na kraju, cijelu Filistejsku vojsku. Kao što je izvanredno bilo Jonatanovo pokazivanje vjere, jednako izvanredan je bio srdačan odgovor štitonoše (1. Samuelova 14:7). Možda je jedna od izjava koje najviše potvrđuju vjeru u Sveto Pismo ona koju daje Jonatan u svom obrazloženju za njegov pravac djelovanja. On kaže, „Idemo u tabor onih neobrezanih. Možda će nam BOG pomoći jer BOGA ništa ne može spriječiti da donese pobjedu, bilo nas malo ili mnogo“ (1. Samuelova 14:6).

Sažimajući, „Toga je dana Šaulov sin Jonatan rekao svome mladom štitonoši: »Hajdemo u filistejski tabor, s druge strane doline.« No o tome nije obavijestio svog oca. Šaul je sjedio u sjeni jednog stabla šipka u Migronu, nadomak Gibee. S njim je bilo šestotinjak vojnika ...

„Jonatan je rekao svome mladom štitonoši: »Idemo u tabor onih neobrezanih. Možda će nam BOG pomoći jer BOGA ništa ne može spriječiti da donese pobjedu, bilo nas malo ili mnogo.« A štitonoša je odgovorio: »Učini kako misliš da je najbolje. Uz tebe sam.« Nato će Jonatan: ... ako nas pozovu da mi dođemo gore k njima, popet ćemo se. To će biti znak da nam BOG daje pobjedu ...

„Filistejci su dovikivali Jonatanu i njegovom štitonoši: »Dodite gore! Pokazat ćemo mi vama.« A Jonatan je tada rekao svom štitonoši: »Penji se za mnom. BOG ih predaje Izraelcima.« Jonatan se penjao rukama i nogama. Štitonoša je išao za njim. Jonatan je obarao Filistejce, a njegov ih štitonoša potom dokrajčivao. U prvome su naletu pobili dvadesetak ljudi ... Panika je uhvatila sve Filistejce, u taboru i izvan njega. I postrojbe i prvoborci tresli su se od straha. Zemlja se potresla i zavladała je velika panika“ (1. Samuelova 14:1-15).

Dok je Saul sjedio ispod narovog drveta, sa Izraelskom vojskom brojčano nadmašenom i demoraliziranom, Jonatan se možda sjetio Božjeg obećanja Izraelu, da bi nekolicina stavila u bijeg mnoge od Izraelskih neprijatelja (Levitski zakonik 26: 8). Bio je spreman biti korišten kao Božji instrument. Onda, kada su Jonatan i štitonoša dobili znak od Gospodina, napali su i pobijedili dvadeset Filistejskih stražara. U Filistejskom taboru to je izazvalo veliko drhtanje. Tada je uslijedio potres prouzročujući još veću paniku, takvu da su Filistejci počeli napadati jedni druge i bježati. Nije bilo važno što su Filistejci bili znatno brojniji od Izraelaca, i u ljudstvu i u naoružanju. Bog je bio više nego sposoban postaviti Filistejce jedne protiv drugih. Jonatan je učinio što je mogao, i Bog je nagradio njegovu vjeru čineći ono što Jonatan nije mogao učiniti. Saul i Izraelci su vidjeli Filistejce bježati i pridružili su se bici. Bog je spasio Izrael toga dana i preostali Filistejci vratili se u svoja mjesta.

Kralj Šaul

Usljedio je osobit incident. Odlučan da pobijedi Filistejce, Šaul je rekao iscrpljenim trupama da nastave potjeru. Nijedan muškarac nije smio zastati da jede. On je bezumno rekao da bi bilo koji čovjek koji to učini bio proklet i usmrćen. Jonatan, nije bio svjestan toga, zastao je da pojede malo divljeg meda i bio je osvježen. Šaul je to čuo i proglasio da Jonatan mora umrijeti. Ali Izraelci su branili Jonatana, vidjevši kako se Bog koristio s Jonatanom i nisu dopustili Šaulu da mu naudi.

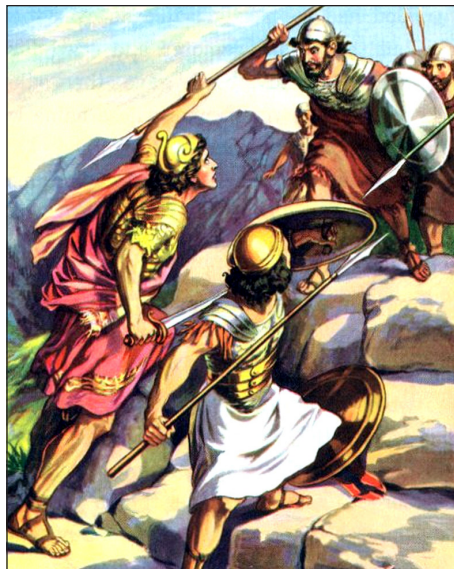
Vidimo kontrast: Saul je isprva bio zastrašen s neaktivnosti, no kasnije se ponašao prenatragljeno, cijelo vrijeme pokušavajući odrediti Božji smjer. Jonatan, radije nego sjedeći, istupio je naprijed kao instrument od Boga. Njegova je vjera bila bogato nagrađena, i milošću Božjom spasio je Izrael od nadmoćnijeg protivnika.

David i Golijat

Druga velika bitka, opet između Izraela i Filistejaca, čuveni je izvještaj o Davidu i Golijatu zabilježen u 1. Samuelovoj 17. Ovdje je David, poput Jonatana, prikazao duboku vjeru u Boga. Ovaj izvještaj je svjedočanstvo da postoji ograničenje za Gospodina spasiti sa mnogih ili malo, ili ovdje možda bolje rečeno s velikim ili malim. Rodbinski duh između Davida i Jonatana, uzajamna ljubav i vjera u Boga, lijepo je izrazio David nakon Jonatanove pogibije. David je rekao o Jonatanovoj ljubavi "bijaše mi čudesna, ljubav prema ženi ona je nadvisivala" (2. Samuelova 1:26). Usporedba je fascinantna: sa ženama David dijelio je tjelesni savez, ali s Jonatanom dijelio je zajednicu srca i uma, jedinstvo uzajamne odanosti Bogu.

Kao i prethodna situacija, i ovaj izvještaj započinje s dvije vojske utaborene, pripremljene za bitku. Ovaj put su Saul i Izrael zaokupljeni strahom od jednog Filistejskog diva, Golijata, rugajući im se. Golijat je bio visok oko 290 cm i nosio je oklop težak 220 kg. Dva puta dnevno tijekom četrdeset dana izazivao je Izraelsku vojsku (1. Samuelova 17:16).

Prije svih ovih događaja pastira Davida koji je bio dječak, Samuel je bio pomazao za Izraelskog kralja, jer je Bog odbacio Šaula zbog njegove neposlušnosti. Tada je "zli duh" nadvladao Saula, dok je Božji duh odlazio od njega. Možda je postao duboko depresivan, iako su neki sugerirali da je on počeo trpjeti druge ozbiljne mentalne poremećaje. Saul je zatražio glazbenika koji bi mogao

Jonatan i njegov štitonoša

svirati umirujuću glazbu koja će mu pomoći. Jedan od njegovih slugu predložio je Davida, pastira. Poslali su po njega, i Šaul je zavolio njegovu glazbu, uvelike mu je ublažila duševne boli (1. Samuelova 16). Tada se David vratio u Betlehem 32 km istočno od doline Ele, gdje su se vojske utaborile, samo da bi mu njegov otac rekao da se vrati u vojsku s namirnicama za njegovu braću (1. Samuelova 17:17-20). Po dolasku, David je čuo Golijatovo ruganje, postao je pravedno ogorčen i izjavio da bi se on borio protiv Golijata. Šaul je poslao po Davida i pokušao ga razuvjeriti, ali David se usprotivio:

„BOG, koji me izbavio iz lavljih i medvjedih šapa, izbavit će me iz šaka ovog Filistejca.«
Nato je Šaul rekao Davidu: »Idi i neka BOG bude s tobom" (1. Samuelova 17:37).

Saul je pristao, zatim pokušao naoružati Davida vlastitim naoružanjem, ali bez uspjeha. David je bio samo mladić, a Šaul je bio za glavu viši od svih svojih sunarodnjaka (1. Samuelova 9: 1,2).

Izraelska vojska utaborila se na sjevernim padinama doline Ele a Filistejci na južnim padinama. David je prišao Golijatu u dolini i uzeo pet glatkih kamenova iz malog potoka (koji još uvijek postoji i danas). Golijat je vidio ovog dječaka i rugao mu se, ali David je znao da za Boga nema ograničenja spasiti bilo s mnogih ili malo, ili s velikim ili malim. Potpuno vjerujući Jehovi, David je potrčao u sukob.

„No David je rekao Filistejcu: »Ti na mene ideš mačem, kopljem i sulicom, a ja na tebe idem u ime BOGA Svevladara, Boga Izraelovih vojski, kojeg si vrijeđao ... ok se Filistejac primicao da ga napadne, David brzo potrča prema bojištu da napadne njega. Posegnu rukom u torbu, izvadi jedan kamen pa ga odapne iz pračke i pogodi Filistejca u čelo. Kamen mu se zari u čelo i on padne na zemlju, licem prema dolje. Tako je David pračkom i kamenom svladao Filistejca — bez mača u ruci oborio ga je i ubio. David je dotrčao do Filistejca, nadnio se nad njega, izvukao mu mač iz korica pa ga dokrajčio odrubivši mu glavu. Kad su Filistejci vidjeli da je njihov junak mrtav, pobjegli su" (1. Samuelova 17:45-51).

David je prvo hitnuo glatkim kamenom Golijata u čelo ("Božja točka"), i Golijat je pao nesvjestan. David je tada odsjekao Golijatovu glavu s Golijatovim vlastitim mačem, zapanjujući strahom Filistejsku vojsku. Pobjegli su kad je Izrael napao. Bilo je to izvanredno izbjavljenje: Bog je nagradio Davidovu vjeru, koji se proslavio u cijeloj

lom Izraelu, do Šaulove zgroženosti.

„Šaul je svuda slao Davida, a on je uspješno izvršavao svaki zadatak. Stoga mu je dao da zapovijeda vojskom ... Kad su se vojnici vraćali kući iz bitke s Filistejcima, u svim su ih izraelskim gradovima dočekivale žene. Radosno su pjevale i plesale, uz svirku tamburina i lira. Slavile su i pjevale: »Šaul je pobio na tisuće, a David na desetke tisuća ... Šaulu se nije sviđela pjesma i jako se razljutio ... Još malo pa će mu dati i kraljevstvo!« Od toga je dana Šaul sumnjičavo promatrao Davida” (1. Samuelova 18:5-9).

Na koncu, David je uzeo Golijatov oklop i odnio odsječenu glavu Golijata u Jeruzalem (1. Samuelova 17:54). Nije nam rečeno zašto. Uzmite u obzir ovo: Jeruzalem su tada kontrolirali Jebusejci, Kanaanski narod kojeg Izraelci do sada nisu uspjeli ukloniti iz zemlje. Sigurno su Jebusejci, vidjevši odsječenu Golijatovu glavu, vidjeli dokaze o Božjem izvanrednom izbavljenju za njegov narod. To ih je podsjetilo da su zauzimali zemlju obećanu Izraelu.

Godinama Kasnije

Godinama kasnije David i njegova vojska osvajaju Jeruzalem na nevjerojatan način (2. Samuelova 5 i 1 Ljetopisa 11). David vladao plemenom Jude iz Hebrona, sedam godina i šest mjeseci. Tada je pomazan za kralja nad cijelim Izraelom (2. Samuelova 5:4,5). David je tada odlučio učiniti Jeruzalem sjedištem svoje vlade. U Ponovljenom zakonu 12:5-7 Bog je rekao Izraelcima u pustinji da će On odabrati mjesto u obećanoj zemlji za mjesto sastanka između Njega i naroda. Mjesto za hram gdje bi donosi njihove prinose.

David i Golijat

Da li je David znao da bi ovo trebao biti Jeruzalem, nije nam rečeno. Ali u najmanju ruku Davidovu želju za središnjim smještajem, utvrđenim mjestom s kojeg bi vladao Judom i Izraelom Bog je iskoristio kako bi ostvario vlastite namjere.

Zaključak

U ovim izvještajima o Jehovinom izbavljenju Izraela od Filisteja, Jonatan i David su se napravili Božjim oruđem, dokazujući da kod Boga nema ograničenja spasiti sa mnogo ili malo ili s velikim ili malim. Vjera u Boga je u stanju pomicati planine.

— Brent Hislop

Jehošafatova Pobjeda Bez Bitke

„BOG vam poručuje: *‘Ne bojte se! Ne strepite pred tim velikim mnoštvom. Jer, bitka nije vaša, nego Božja’* (2. Ljetopisa 20:15 SHP).

Jehova Bog dao je pobjedu mnogim kraljevima Jude kad su krenuli u boj. Ali Jehošafat i njegova vojska dobili su pobjedu a da se uopće nisu ni upustili u bitku.

Sinovi Moaba i Amona, i stanovnici gore Seir¹ su došli u velikom broju oko (ili preko) Mrtvog mora do Engedija, na središnjoj zapadnoj obali Mrtvog mora.

Jehošafat je s pravom gledao na Jehovu (2 Ljetopisa 20:5-13), a On je odgovorio s gornjim tematskim retkom, „Vi se nećete boriti u ovoj bitci. Zauzmite svoje položaje, držite ih i gledajte kako vam BOG donosi pobjedu.”

Tako su Jehošafat i narod Judeje izašli u pustinju Tekoe (oko 19 km južno od Jeruzalema, zračnom linijom) da gledaju kako tri neprijatelja samo ulaze u dolinu južno od Tekoe. Kad su Levitski pjevači „počeli pjevati i slaviti, BOG je postavio zasjedu pred ljudima iz Amona, Moaba i s planine Seir...vojska je bila poražena” (2. Ljetopisa 20:22). Prvo, Amonci Moabci su se okupili kako bi potpuno uništili one s planine Seir, a zatim Amonci i Moapci potpuno su uništili jedni druge. Juda nije imao što učiniti nego samo sići i uzeti obilan plijen. Nazvali su mjesto Dolina Beraka (Dolina blagoslova), i vratili su se u Jeruzalem sa radošću i zahvalnosti u Hram. A onda su imali mir (2. Ljetopisa 20: 26-30).

Proročansko Značenje Stražarima

Jehošafatova tri neprijatelja podsjećaju nas na Gideonovu bitku protiv trojice ne-

prijatelja (Suci 7), što je tip Harmagedona i tri nečista duha neposredno prije bitke od Harmagedona (Otkrivenje 16:13-17). Međutim, Jehošafatova konfrontacija pokazuje nešto što ostale ne pokazuju. Naime, da dvoje neprijatelja pobjeđuju trećeg, prije nego unište jedni druge u Harmagedonskoj bitci.²

Mnogi su mislili da ovo troje odgovara političkom, papinskom i protestantskom dijelu društvenog sistema.

Oni koji su živjeli 1930-ih mogli su pretpostaviti da su ovo troje bili Komunizam i Fašizam (oboje se smatralo “progresivnim” i ateističkim u to doba) i Kršćanstvo. Zatim, pedesetih godina prošlog stoljeća to su mogli biti Komunizam, Katoličanstvo i Protestantizam. Danas bi se moglo činiti da je to Komunizam / Socijalizam, Islam i institucionalizirano Kršćanstvo. Promatrajmo da vidimo hoće li to biti kako se primiče Harmagedon.

Prorok priznaje da je Gospodinov narod zgriješio, ali pita Jehovu Boga zašto hoće dopustiti zlima da izvršavaju kaznu na onima pravednijima od njih (Habakuk 1:2-4,13). Ako Božji odgovor znači da će se moć Kršćanstva u svijetu slomiti od strane suprotstavljenih ideologija, ipak će biti utješna nagrada za Kršćanina: Svijet tada neće moći kriviti Krista za Harmagedon.

Jehošafat slavi Boga

(1) “Neki od Amonaca” nazvan su “gora Seir” kasnije u 2. Ljetopisa 20. Čini se da su neki Amonci došli na jug i osvojili Goru Seir u Edomu.

(2) Možda su i tri sile sugerirane u Postanku 14, gdje dvoje Sumerski i Elamski savezi potčinili zapad prije nego su bili uništeni od Abra (ha) ma.

Pouke Sa Bojnih Polja Za Kršćanina

„Jer, naše oružje nije kao ljudsko. Naše oružje ima Božju snagu ... Zarobljavamo svaku misao da bi se pokorila Kristu” (2. Korinćanima 10:4,5 SHP).

Postoje ključne lekcije kojima nas Bog podučava kroz bitke u Bibliji. Ovi istiniti izvještaji su nam za opomenu i pouku (Rimljanima 15:4).

Razmotrimo bitku kraljeva (Postanak 14) i lekcije koje možemo izvući od oca Abrahama, standarda za vjeru u Starom Zavjetu. Abraham je pokazao vjeru vrijednu oponašanja mnogo puta, uključujući i njegovu vjeru da će Bog biti s njim kad je uzeo 318 obučениh muškaraca protiv četiri kralja i njihovih velikih vojski. Njegova nećak Lot, bio je odveden u zarobljeništvo, određen za ropstvo. Trebali bismo se ugledati na Abrahamovu snažnu vjeru u izbavljenje njegova nećaka.

Također bismo trebali primijetiti Abrahamovu hrabrost da poduzme akciju — pokazati djela u svojoj vjerom. Abraham je znao da bi obećano sjeme trebalo doći preko njega, ali je također bio dužan pomoći svom nećaku. Čak i nakon pobjede nad kraljevima, Abraham bi se mogao suočiti s odmazdom od tih suprotstavljenih kraljevstava; to bi moglo ugroziti Božje obećanje o blagoslovljenom sjemenu. Tako mu Jehova nije samo dao svoju riječ, već je i zapečatio Njegovo obećanje drevnom zakletvom zvanom Savez Krvi, da umiri Abrahamove brige (Postanak 15).

Imamo li hrabrosti i vjere za iskorak naprijed, riječju ili djelom, kada vidimo svoju braća u opasnosti, fizički ili čak duhovno, poput Kršćanskih mučenika iz prošlosti? (Vidi također Galaćanima 2.) Budući da je Abraham vjerovao Bogu i dao mu svoje sve, svoju ukupnu odanost

Abraham je vjerovao Bogu i postupao je u skladu s time.

srca i pouzdanje, Bog je rekao Abrahamu da ću mu biti štit i velika nagrada (Postanak 15:1). Kakav vrhunski moćan štit; i kakva nagrada nad nagradama. Razmislite o tome — BOG mu je bio nagrada. Kakva izuzetno velika plaća za Abrahamovo puno vjerovanje u Boga.

Jednostavno je, ali duboko: Bog želi da mu ljudi vjeruju. Nađemo li se ikad da dovodimo u pitanje Božju brigu i Njegova dragocjena obećanja? Koliko nam još uvjeravanja za njegovo postojanje, Njegovu brigu, Njegovu mudrost, ljubav i moć daje u svjedočanstvu Svetog Pisma, Poruci Žetve, pa čak i samoj prirodi (prije nego se prelazi granicu vjere i zahtijeva opipljivo kao dokaz samo znanstvenim istraživanjem)? Čak je Njegov Sin, Isus, podigao u život čovjeka koji je bio mrtvac četiri dana (Lazar), ali većina ipak nije vjerovala.

Abrahama znamo kao čovjeka i vjere i mira, i čovjek hrabrog i odvažnog kad je trebalo osloboditi njegova nećaka (Ivan 15:13). Bitka kraljeva bila je pouka u odanosti, vjeri, hrabrosti i oslanjanju na Božja obećanja, posebno pred nevoljama i protivljenjem. Bog nagrađuje pojedince s hrabrošću i snažnom duhovnom okosnicom, kao i one koji Mu istinski vjeruju.

Cijena Vojnikove Neposlušnosti

U Jošua 7 i 8, Izrael je dobio veliku bitku kod Jerihona, ali je potom izgubio sljedeću bitku kod Aja. Zašto? Zbog Ahanove neposlušnosti prema Božjoj zapovijedi. Bog je rekao Izraelu da ne uzme bilo koji (nemetalni) plijen iz Jerihona. Ali Ahan je vidio prekrasnu odjeću i puno zlata i srebra i nije mogao odoljeti iskušenju. Neposlus u osvit ljudske povijesti je nanijela užasne rezultate ljudskoj obitelji. Ahanova pohlepa, neposlus i skrivanje plijena je rezultiralo sa 36 smrtnih slučajeva u bitci kod Aja. Koja li je cijena plaćena! Apostol Pavao kaže da je pohlepa idolopoklonstvo.

Međutim, osuđujemo li Ahana, ali pokušavamo osloboditi sebe božanske presude? Jesmo li kod našeg posvećenja obećali Bogu dati svo naše vrijeme, sve naše talente, sva naša sredstva i sav naš utjecaj za Boga? Dajemo li sva sredstva koja možemo — ili ih zadržavamo od toga kako bi služila vlastitim užicima? Što se dogodilo Ananiji i Safiri? Jesu li zadržali nešto od onoga što su obećali dati Bogu? I što se dogodilo? Znamo priču (Djela apostolska 5:1-11).

Moramo li introspektivno procijeniti svoju vlastitu situaciju, priznati svoje grijehе ako je potrebno, promijeniti se i probati dati naše osobno najbolje od danas pa nadalje? Bog je spreman oprostiti ili dati udarce ako je potrebno, ako priznamo svoje grijehе i tražimo oprostеnje (1. Ivanova 1:9). Bitka kod Aja bila je izgubljena i 36 muškaraca ubijeno je u borbi, u usporedbi s nikim u Jerihonu. Ahan i njegova obitelj platili su skupo zbog svog grijehа pohlepe. Neka bi smo kao Kršćani pažljivo, gledali u sebe, čisteći se od bilo kojeg kvasca, usavršavajući svoje namjere, čak u mislima — da ne izgubimo punu nagradu — ili još gore, da nas snađe druga smrt. Nemojmo nikada žudjeti za bogatstvom. Očistimo se od tajnih pogrešaka i tražimo nebesko bogatstvo slave, časti i besmrtnosti koju je Bog obećao (Rimljanima 2:7).

Žene Vjere

Slično tome, moramo se diviti i prikupljati pouke od mnogih vjernih Biblijskih žena, poput proročice Debore (Suci 4-5). Izrael je ignorirao Božju zapovijed da ne sklapa brak s poganskim ženama; zato jer one bi okrenule glave njihovih obitelji prema štovanju idola. Mnogi u Izraelu nisu poslušali Božju zapovijed; pa su pretrpjeli posljedice koje je Bog prorekao. Kroz stoljeća kreda drugih religija uvukla su se u Izraelsko razmišljanje i doktrine koje je dao Bog se postupno razvodnjavalo ili napustilo. Izrael je izgubio kohezijsku snagu svoje Židovske vjere — i posljedično, izgubili su moć i snagu koji dolaze od vjere i snažnog odnosa s Jehovom.

Izraelska srdačna odanost Bogu i Njegovim naukama pomiješala se s pogrešnim doktrinama. Slično je i danas, s vjerskim doktrinama poganskih tradicija, prakse i vjerovanja koje su prožele obrazac institucionaliziranog Kršćanstva. Posljedično, vjernici su bili oslabljeni u istinskoj i srdačno odanoj vjeri koja je počivala na sigurnim obećanjima i doktrinarnim razumijevanjima koja su odražavala Jehovinu istinitu osobnost, kao i Njegova Sina. Matični crkveni sustavi protestantizma (kćeri) imaju pomiješanu vjeru s mudroču i vodstvom ovoga svijeta, kao i njihov majčinski crkveni sustav otpadničke crkve (Otkrivenje 17:5, majka ima kćeri).

Kanaanci su osvojili Izraelce. Kanaanski general Sisera osjećao se osnaženo sa svojih 900 željeznih ratnih kola da uguši Izraelsku pobunu. Dok je većina Izraelaca bila oslabljena u svojoj vjeri i prosudbi, proročica Debora bila je iznimno cijenjena zbog njene mudrosti i vjere u Boga, i bila je zamoljena za njezin savjet. Debora je savjetovala Baraku da pošalje 10.000 vojnika (Tada bi samo Jehova mogao dobiti pravo zasluge za pobjedu). Barak je mudro poslušao.

Zbog Deborine potpune posvećenosti Bogu Izraelci su se pokazali pobjednicima nad svojim neprijateljima.

Pavao je rekao da je lakost idolopoklonstvo.

ma. Slično tome, bilo je mnogo duboko odanih, vrlo posvećenih sestara u Kristu kroz stoljeća – od kojih su mnogi tražili savjet, smjernice i mudrost u životnim pitanjima, i bili su vrlo blagoslovljeni. Ove visoko poštovane sestre karakteristično pokazuju potpuno povjerenje i odanost punu ljubavi prema Bogu, Njegovom Sinu, i načelima, doktrinama i praksama Božje svete riječi. I čak i u skromnom podređivanju Božjem uređenju za Crkvu, one sjaje u uzornom pridržavanju i poniznosti prema Božjem vodstvu, iako često superiorne u talentima, inteligenciji i sposobnosti od onih kojima je dan autoritet za poučavanje i dane su im vodeće uloge (1. Timoteju 2:12).

Gideon

Postoje također i nevjerojatne lekcije koje možemo naučiti od Gideona (Suci 6-7). Prvo, Gideonova poniznost je zasjala kad je poslušao Božjeg anđela da uništi lokalne idole. Ali Gideonova vjera u slijeđenju Božje upute da pobijedi 135.000 Midijanaca je trebala ohrabrenje. Uzeo je runo dva puta, sa znakovima rose na njemu, pa uokolo, da se uvjeri u Jehovinu volju. Danas, ne bismo trebali stavljati runo kako bi smo znali je li Bog s nama (ili koja je Njegova volja). U biblijskim svjedočanstvima imamo znatno više Božjeg vodstva, načela, prakse, i primjera u Svetom Pismu sa kojima ćemo odrediti, uz molitvena razmišljanja, Njegovu volju.

Gideon je imao manje od toga; ali jednom kad je stekao uvjerenje u božansku volju, bio je nezaustavljiv. Netko je jednom rekao: „Uvjerenje da je naše djelo božanski ovlašteno je snaga sama po sebi u srcu bilo kojeg muškarca ili žene.” Jer ako je Bog za nas, tko onda može

biti protiv nas? Nakon što je Gideon uništio idole i Izraelci shvatili da se ti bogovi Aštarte i Baala nisu mogli obraniti, ljudi su bili oslobođeni okova svoga uma. Gideon je skupio vojsku od 32.000 da porazi Midijance. Tako isto, Gideon iz Evangeosko Doba, poput Walda, Hussa, Wycliffa, Luthera, Russella i drugih borili su se protiv utvrda idola nominalnog Kršćanstva, poput Nicejskog Kreda, Marijinih kipova, odavanja pošte papama i tajnih sporazuma sa državnim vlastima i divova pogrešnih vjerovanja koji su prijetili pravim Kršćanskim naukama i slobodi u Kristu o kojoj uči Božja Riječ.

Gideonovi ljudi sveli su se na naizgled nemoguće šanse protiv pobjede. Ispitima odanosti srca, revnosti uvjerenja i oprezne budnosti, vidimo kako dvije klase vojnika koji piju vodu mogu tipizirati Kršćane. Vol će piti vodu bez obzira na njeno okruženje (čak i ako bude udaren štapom da mu se skrene pažnja), ali pas će laptati vodu otvorenih očiju i gledajući oko sebe. Tako je isto, Gideonu bilo naloženo da smanji svoje vojnike na malom stado od 300 koji su bili na oprezu dok su pili.

Tako ovdje možemo imati prikazane dvije klase Kršćana. Obje i vole i shvaćaju istinu. Jedna klasa pije više za svoje zadovoljstvo, njihovu nezasitnu žeđ za znanjem. Drugi piju budno kako bi zapazili bilo kakve božanske pokazatelje u Svetom Pismu ili božanskoj providnosti. Neki upijaju za sebe kako bi dobro pokazali Biblijsku svijest i proučavanje; ali drugi sa motivacijom da ih Istina posveti, da tako mogu biti od veće koristi Njemu i Njegovima. Oni gledaju, inkorporirajući vodu istine u sebe da bi mogli biti prikladniji za Gospodarevu upotrebu. Da je Gideon krenuo u bitku s čak 10.000 ljudi protiv vojske od 135 000, on i njegovi ljudi bi mogli doći u iskušenje da preuzmu zaslugu za bilo kakvu pobjedu. Međutim, zbog toga što je pobjeda sa samo 300 ljudi bila čudesna, zasluga pripada samo Jehovi Bogu.

Bog je ljubomoran Bog, ali nije ljubomoran na način kako mi inače razmišljamo o ljubomori. Bog nije ljubomoran na bilo što ili bilo koga — on to ne mora biti, On je vlasnik svega. Bog je ljubomoran za najbolje interese pojedinca ili nacije s kojima On radi. On zna nešto što mi ne shvaćamo lako kao ljudi: samo Bog može uistinu biti naš štit, naš izbavitelj, naša stijena i visoki toranj. Samo nas Bog može poštediti bespotrebne boli i patnje, čak i smrti. Samo Jehova Bog može učiniti da sve — sve — radi zajedno za dobro, ili u našem slučaju kao Kršćana, za naše duhovno dobro (Rimljanima 8:28).

Neki su Kršćani poput prve skupine muževa; 22 000 napustilo je Gideonovu četu kad im se dala prilika. Neki ne naprave posvećenja danas jer se boje tjelesne smrti; i

Gideon i njegova vojska

moгу se bojati poteškoća, gubitka i izdržljivosti koji su uključeni u proces Kristolike preobrazbe i patnje s našim većim Gideonom, Kristom Isusom. Ali je li to što oni smatraju životom zaista lakši put?

Pravi Kršćani herojski su u smislu da kreću uzvišenijim putem, težom stazom; ali samo oslanjajući se u vjeri na Božja obećanja da će On surađivati s njima, držati ih Njegovom desnicom i biti im štit kroz poteškoće u životu. Njihova ljubav, predan žar, vjera i budnost donijet će im posebne povlastice i veće mogućnosti za službu u budućnosti — u cijelu vječnost. Nevjerojatno je da davanje onoga malo što možemo učiniti kao ljudi — s budnošću u odnosu na oči pouke našeg Oca, može donijeti nagrade nepremostive radosti i prednosti, čak i nekima najizazovnijima i nesavršenim ljudskim bićima na ovoj zemlji. Ipak to će biti na Božju slavu — da se nijedno tijelo, kao ni Gideona, ili Debore, ili Abrahama, može hvaliti vlastitim vještinama, inteligencijom, ili mudrošću. (I Korinćanima 1:26-31, 3:9).

Suočavanje S Našim Filistejcima

Napokon, razmislite o Davidu i Golijatu, sukobu Filistejaca i Izraelaca na bojnom polju kod Soka (1 Samuelova 17). Kršćani također imaju mnogo Golijata s kojima se trebaju boriti u njihovom posvećenom životu — svakodnevno ratuju s “Filistejcima” u sebi. Baš kao što je David riskirao svoj život protiv Golijata da spasi Izrael i proslavi Boga, tako je i naš veći David, Krist Isus, riskirao svoj vječni život da bi spasio Izrael i cijeli svijet od osude. I baš kao što se David borio sa lavom prije pobjede nad Golijatom, Isus se borio sa lukavim lavom, velikim Protivnikom, u pustinji odmah nakon njegova

krštenja (Matej 4).

Isto tako, mi kao Kršćani suočeni smo vojskom Filistejaca koja iskušava naše duše tijekom cijelog života i s mnogim zastrašujućim Golijatima koji nas izazivaju i izruguju nam se u našem Kršćanskom ratovanju. I mi se borimo protiv lava koji hoda uokolo tražeći koga može proždrijeti. Ponekad izgleda kao da izravno napada s iskušenjem na nas baš kao što je to činio s Isusom, sa sličnim oružjem mudrovanja i prijevare odvrćajući nas od našeg krajnjeg cilja: proslaviti ime Jehove Boga, našega Oca.

Ali David je imao puno povjerenje, srdačnu odanost i lojanost Jehovi, te ubio Golijata samo kamenom i praćkom. Isus je bacio „to je napisano“ kao odgovor na svaku Sotoninu kušnju; i mi bismo trebali zapamtiti i uzeti svoje kamenje iz potoka Biblije. Onda biti spremni pokrenuti istine Božje svete

riječi: boreći se protiv obeshrabrenja, protivnika, boreći se

David kao pastir

rovanje prima (Hebrejima 11:6).

protiv Sotoninih doktrinarnih pogreški i svih negativnih sklonosti i iskušenja prema našem palom tijelu — i srušiti sve što nam je na putu čineći naš poziv i izbor sigurnim. Zašto? Jer volimo Boga svim srcem, sa svim našim umom, svom snagom i svom našom dušom. Možemo sve po Kristu Isusu, Božjem sinu, i jer „ovo je pobjeda koja pobjedi svijet, čak i naša vjera“ (1. Ivanova 5:4).

Ove bitke imaju čak i više lekcija za nas ako nam je stalo do tog — potpuno okretati stranice Svetog Pisma u proučavanju, molitvi i razmišljanju. Ali ništa što ima veliku vrijednost ne dolazi lako. Što je veći napor na svakodnevnom bojnom polju našeg uma, veća je krajnja nagrada. Poput plemenitog Abrahama, kroz sve bitke vjere u njegovom životu, Gospodin Bog Izraela također kaže nama: „Ne boj se, jer ja sam tvoj štit i tvoja vrlo velika nagrada.“ Doista, vje-

Moguće Proročanske Naznake

„Sve se to, kao pralik, dogodalo njima, a napisano je za upozorenje nama, koje su zapala posljednja vremena“ (1. Korinćanima 10:11 DF).

Možemo biti sigurni kad Biblija prepoznaje značajan događaj kao tip / nagovještaj nečega što će kasnije doći. Kad Biblija nije određena, mi trebamo dopustiti određenu nesigurnost, ali možemo razmisliti ima li događaj možda tipski značaj. Može se steći veće pouzdanje u onim interpretacijama koje se mogu provjeriti ili falsificirati prije dovršenja crkve.

Bitka Kraljeva (Postanak 14)

Dva saveza osvojila su zapadne gradove i sada su se vraćali da uguše pobunu. Abraham je sa svojim nećakom Lotom prethodno bio došao na Zapad (po nalogu Amrafela, kralja Šinara / kralja Ur-Nammu Sumera) i mogao je ostati neutralan promatrač da se Lot nije pridružio pobunjenjima Sodomu.

Melkisedek (Meläk-tzedeq, Kralj Pravednosti) tipizira Isusa Krista (Hebrejima 5:6-10). Abram bi bio pralik pozvanih van (ekklisis, pozivanje van; odatle i riječ "ekklisija").

Špekulativnije, Šinar i Elam bi mogli tipizirati nereligiozni svijet i Islam, dok bi narodi Zapada mogli tipizirati narode Kršćanstva (koje se tada osvaja jednom bitkom), ili možda institucionalizirano Kršćanstvo (za razliku od pojedinaca koji prakticiraju Kršćanstvo). Vidimo kako ateizam i Islam surađuju na uništavanju Kršćanstva (i pokušavaju uništiti Izrael). Ako uspiju, svijet neće moći kriviti Krista za Harmagedon.

Pouka: Ako vidimo kako se neko od naše Kršćanske braće udružuje sa „Sodomom“ (nemoralnim „Kršćanstvom“) ne bismo ih trebali slijediti tamo, ali oni su i dalje naša braća. Ako dođu u nevolju, trebali bismo biti spremni pomoći, kao što je bio Abraham.

Lot i njegove kćeri

Jošua Bitka Kod Aja (Jošua 7,8)

Iako u Novom Zavjetu nismo sigurni da su bitke kod Aja predviđene kao tip, unatoč tome, možemo vidjeti što bi mogle tipizirati. Bile su potrebne dvije bitke da se osvoji Aj. Ahan, iz plemena Jude (koje je trebalo postati vladajuće pleme Izraela), uzeo je Babilon plašt u Jerihonu koji je trebao biti uništen (dok je zlato i srebro koje je uzeo trebalo ići u riznicu tabernakula).

Pouka: Čak i ako imamo veliku revnost za Gospodina, ako prakticiramo neke grijehove Babilona, tada ćemo biti odbačeni. Ipak, vjerna crkva, očišćena od osjećaja za bilo koji i sve grijehove Babilona, u konačnici će trijumfirati u Kristovom tisućljetnom kraljevstvu.

Debora Protiv Kanaanaca (Suci 4)

Vrhunska bitka za svakog od Sudaca čini se da tipizira jedan ili drugi aspekt Harmagedona. Jabinov kapetan, Sisera, došao je na Izrael s devet stotina željeznih kočija — visoka tehnologija tog vremena — ali nije računao s moći Jehove Boga nad oblacima i bujičnom kišom. Baš kao što je i Faraonovih šest stotina željeznih kočija za glavilo u blatu, tako je bilo i sa Siserinim kolima.

Pouka: Naš Bog je više nego sposoban osujetiti i najbolju tehnologiju dvadeset prvog stoljeća.

Gideonova Pobjeda Nad Midjancima i Njihovim Saveznicima (Suci 6,7)

Gideonova se borba vodila protiv trojice neprijatelja (Midjanci, Amalečani i sinovi istoka / Arapi; svi potječu od Abrahama). Ovih tri može usporediti sa tri Jošafatova neprijatelja (2. Ljetopisa 20), tri nečista duha iz Otkrivenja 16:13-14 i možda tri skupine u Postanku 14.

Pouka: U svakom slučaju, naš je Bog više nego u stanju pobijediti mnoštvo neprijatelja — čak i milijarde. Ne bi nas iznenadilo ako će milijuni pokušati napasti Izrael u Harmagedonu, ali naš Bog je više nego sposoban obraniti Svoj narod.

Jošafatov susret s trojicom neprijatelja može dodati više podataka (2 Ljetopisa 20). Dva neprijatelja okupila su se zajedno kako bi uništili trećeg, a onda su se međusobno uništili. Da li oni možda tipiziraju Ljevičarski Ateizam i Islamizam (Amon i Moab?) u savezništvu da unište institucionalizirano Kršćanstvo (i njegove tiranije), prije nego što ateističke sile napadnu Izrael i njegove susjeda Muslimane? Ili će uskoro biti još jedan skup od tri sile?

Trebamo samo pričekati da vidimo.

Jesu li i ovo troje isto što i tri nečista duha iz Otkrivenja 16:13-16? Blijmo i čekajmo i vidjeti ćemo.

Šaul, Jonatan i David Porazili Filistejce (1. Samuelova 14,17)

Apostol Petar nam govori da je David bio tip Isusa (npr. Djela 2:22-32 i Psalm 16:8-11, Djela 2:34-36 i Psalm 110:1). Možemo biti manje sigurni u ono što Jonatan i njegova pobjeda nad Filistejima može tipizirati, ali sljedeći prijedlog može odgovarati:

Ako četrdesetogodišnja vladavina kralja Šaula predstavlja Židovsko doba ili njegovih Izraelskih vladara, onda Šaulov sin Jonatan možda predstavlja Drevne Dostojnike (David, Danijel, Izaija, itd.). Jonatan je gledao u Boga i donio Izraelu pobjedu nad Filistejima (1. Samuelova 14:6-15). Slično tome proroci su mnogo puta doveli Izrael k Jehovi Bogu, koji im je zauzvrat donio pobjede i mir.

Jonatan je nevin pojeo med tijekom bitke i bio prosvjetljen. Ali kralj Šaul nemudro je zabranio Izraelu hranu koja ih treba jačati, i tako neprijatelj nije u potpunosti bio pobijeden (1. Samuelova 14:24-30). Slično tome, mnogi su Judejski kraljevi sišli u grijeh, do povrede nacije.

Pouka: Kad osobni uspjeh miriše na štetu drugih, možemo očekivati da nam se vrati da nas povrijedi.

Kasnije je Saul bio neposlušan osvajajući Amalečane, pa ga je Bog odbacio (poglavlje 15). Slično tome, Izrael je postao neposlušan i Asirci su ga zarobili i zatim je Juda bila od Babilonaca.

Davidu je pomazao prorok Samuel dok je Savao još bio kralj (16. poglavlje). Slično tome, Isus je pomazan (Mesija) prije kraja Židovskog Doba. (Nakon smrti Šaula i Jonatana, David je pomazan za judejskog kralja a kasnije i nad cijelim Izraelom, 2. Samuelova 2:4; 5:3. Ova posljednja dva pomazanja odgovaraju Kristu koji po povratku postaje kraljem nad uskrsnulim svetima, a nakon Harmagedona postajući kraljem nad cijelim svijetom čovječanstva.)

David i Golijat: David bi tipizirao Isusa Krista, ili cijelog Krista - Isus glava i prava crkva njegovo tijelo (npr. R5662). Golijat može se različito shvatiti kao tip: grijeh i bezakonja (npr. R5662), Sotone i svih koji su na

Debora i Barak

njegovoj strani (npr. R3230), Papinski Rim (moglo bi se svidjeti Protestantima iz Eeformacije), ili Poganski Rim (može se svidjeti Preteristima: Katolicima ili Liberalnim Protestantima). U svakom slučaju, David pobijedio neprijatelja prvo s njegovom pračkom da bi Golijata onesvijestio (1 Samuel 17:49), i zatim je koristio Golijatov mač da ga ubije (1. Samuelova 17:51).

Pouka: Mi možemo nastaviti i dalje gledati i vidjeti kako tiranija u "ovom sadašnjem zlom svijetu" nastavlja biti sve učvršćenijom, što dovodi do Harmagedona. Moramo se ohrabrivati, i cijeniti sve iskrene i ljubazne ljude koji pokušavaju suzbiti trend.

Jonatan i mnogo mladi David imali su iskrenu pobožnu ljubav jedni prema drugima (1. Samuelova 18:1-4). Slično tome proroci su prorokovali istinskoj crkvi, i prava crkva sada voli proroke.

— James Parkinson

„Ja Jesam” iz Izlaska 3:13-15

„Tada je Bog rekao Mojsiju: Postat Ću Što God Poželim Postati ... Ovako kaži Izraelcima: Postat Ću poslao me k vama” (Izlazak 3:14 Prijevod Novi Svijet).

U Izlasku 3, Jehova se pojavio Mojsiju u gorućem grmu u blizini Horeba, zaduživši Mojsija da izvede Izrael iz Egipta u Obećanu Zemlju. Tamo se je sam Jehova otkrio u frazi: „JA SAM KOJI JESAM.” Ovo ime,

kada se pojavljuje na Hebrejskom, otkriva samu suštinu Jehove i Njegove namjere. Hebrejski glagol hajah ne mora značiti samo „Biti”, već „postati” ili „pokazati se.” Alternativni prijevod glasi: POSTAT ĆU ŠTO GOD POŽELIM POSTATI.” Referenca nije na Božje samo-postojanje, nego na ono što On ima na umu ili namjereva postati prema čovječanstvu.

Bilješka za ovaj redak u Revidiranoj Verziji Poboľšanoj i Ispravljenoj (RVIC) napominje: „JA SAM ZATO ŠTO JESAM, ILI, JA SAM TKO JESAM, ILI ĆU BITI ONO ŠTO ĆU BITI, ILI JA ĆU I DALJE BITI ZAUVIJEK.”¹

Jehova je poslao Mojsija djeci Izraelovoj. Želio je da Ga pamte „IZ NARAŠTAJ U NARAŠTAJ” (Izlazak 17:16). Tako je BOG Svevišnji uključio Njegovo Presveto ime ne jednom, nego dvaput. Ukupno se Njegovo ime pojavljuje preko 6.800 puta u Svetom Pismu. (Verzija Kralja Jakova Božansko Ime, 2011., koristi JEHOVA 6.973 puta kroz Stari zavjet, i GOSPODIN, s Jehovom u zagradi, 128 puta u Novom zavjetu. RVIC ukida promjene drevnih Sofera i koristi ga 7.065 puta sveukupno.) „Objavit ću svoje sveto ime ... I narodi će morati priznati da sam ja Jehova, sveti Izraelov Bog” (Ezekijel 39:7 NS). Ne samo Izraelski narod, već i će svi narodi upoznati to ime. Psalam 83:18 (NS) glasi, „Neka ljudi znaju da si jedino ti, kojem je ime Jehova, svevišnji vladar cijele zemlje.”

Zašto je ovo ime i njegovo značenje toliko važno? Jer je povezano sa spasenjem cijelog čovječanstva. „Tko god se bude prizvao ime Jehovino izbavit će se” (Joel 2:32 RVIC), ili „bit će spašen” (NS, NIV, u skladu s Djelima 2:21). To ne znači da će se netko spasiti pukim izgovaranjem ovog imena, nego da mora znati značenje i namjeru Onoga iza imena.

BOG je Dao Ime Svemu

Sve što je Bog stvorio ima ime — zvijezde, planete i solarnih sustavi (Psalam 147:4). To vjero-

jatno uključuje i anđele (Danijel 8, 9). Imenovao je prvog čovjeka (Postanak 5:1, 2), koji je pak imenovao životinje (Postanak 2:19). Imena imaju posebno značenje. Ponekad su ona opisna (1. Samuelova 25:25). Kroz cijelo Sveto pismo, Bog se je otkrio kroz Svoje ime. „Neka svi hvale Jehovino ime jer je njegovo ime najuzvišenije. Njegova veličanstvenost nadvisuje zemlju i nebo” (Psalam 148:13 NS). On ovdje otkriva Svoju osobnost i prirodu.

Većina Biblijskih prijevoda ne koristi to ime JEHOVA, ili ga upotrebljava jedino rijetko. Na primjer, u prijevodu kralja Jakova ime se pojavljuje samo četiri puta (Izlazak 6:3, Psalmi 83:18, Izaija 12:22, 26:4) (Prijevod Biblije Novi Svijet iz 1950, revidirano izdanje 2020 na tim mjestima gdje se u verziji kralja Jakova iz 1611 koristi GOSPOD ili BOG koristi ime JEHOVA).

Većina modernih prijevoda zamijenila je to osobno ime sa titulom, GOSPODIN, u reakciji na američko izdanje službene revizije verzije Kralja Jakova iz 1611. Na poziv Britanskog odbora prevoditeljima iz Sjeverne Amerike da na tome surađuju revizija je kasnije rezultirala poznatim prijevodom kao što je Američka Standardna Verzija iz 1901 u kojemu se pojavio TETRAGRAMATON, izgovara se kao YaHWeh, ili na Hrvatskom, JEHOVA, na gotovo 7000 mjesta, umjesto ranije GOSPODIN. („Tetra” je prefiks koji označava broj četiri; „Gram” znači „pisanje” ili „slova”, što znači četiri hebrejska slova, YHWH).

Mojsije je na Sinaju čuo Božje ime.

William Tyndale, 42, dao je svoj život za Englesku Bibliju.

Međutim, "Jehova" je kasnije uklonjen i naknadne revizije Američke Standardne Verzije više ne koristi Božansko ime. To je znatno olakšalo Biblijskim učiteljima s trinitarijanskim gledištem, jer je upotreba titule u mjesto svetog imena zasjenilo razliku Jehove i Njegova Sina.

Obratite pažnju na sljedeći komentar izvornog odbora o upotrebi imena.

"Promjena koja je prvi put predložena u Dodatku — ono što zamjenjuje "JEHOVU" za "GOSPOD" i "BOG" ... ona je koja će biti NE DOBRO DOŠLA MNOGIM zbog učestalosti i poznavanja zamijenjenih naziva. Ali Američki Revizori, nakon pažljivog razmatranja, došli su do jednoglasnog uvjerenja da to ŽIDOVSKO PRAZNOVJERJE, koje je smatralo BOŽANSKO IME presvetim za biti izgovoreno, ne bi trebalo više dominirati u Engleskoj ili bilo kojoj drugoj verziji Starog Zavjeta ... To Spomen Ime, objašnjeno u Izlasku 3:14, 15 i kao takvo naglašeno gotovo iznova u izvornom tekstu Starog Zavjeta, označava Boga kao osobnog Boga, kao Boga saveza, Boga objave, Izbavitelja, Prijatelja svog naroda — ne samo apstraktni "Vječni" mnogih Francuskih prijevoda, nego uvijek živi Pomoćnik onih koji su u nevolji. Ovo osobno ime, sa njegovim bogatstvom svetih veza, sada je obnovljeno na mjesto u svetom tekstu na kojem ima neupitno pravo" (Odlomak 8 predgovor ASV-a, velika slova dodana).

Zamjena Osobnog Imena

Zamjena za božansko ime vjerojatno je započela oko kraja prvog stoljeća. Josip, Židovski povjesničar iz svećeničke obitelji, piše u veza s prvim pojavljivan-

jem imena JEHOVA Mojsiju: „Tada mu Bog objavi svoje ime, koje ljudima nije došlo do ušiju i koje mi je zabranjeno govoriti” (Starine 2:12, 4). Josipova izjava, međutim, nejasna je, ne otkriva izgovor božanskog imena.

Pojašnjenje dolazi iz Židovske Mišne, zbirke rabin-skih učenja uređenih od strane Kneza Jude oko kraja drugog stoljeća. Iako malo povijesne vrijednosti, Mišna pojašnjava da je bilo odlučeno da je božansko ime bilo presveto da bi ga se izgovorilo. Ona kaže da jedan optužen kao bogohulnik ne bi bio osuđen krivim osim ako nije izrekao IME. U takvom suđenju za bogohuljenje, koristila se zamjenska titula dok nisu bili saslušani svi dokazi, tada je od svjedoka trebalo tražiti da privatno izrekne ono što se čulo, vjerojatno božansko Ime.

Ovi povijesni izvještaji otkrivaju tendenciju Židova da izbjegavaju izgovarati božansko ime već prije uništenja Jeruzalema 70. godine poslije Krista. Kasnije, prilikom čitanja hebrejskog Svetog Pisma na izvornom jeziku, Židovski čitatelj zamijenio bi ADO-NAI (SUVERENI GOSPODIN) ili ELO-HIM (BOG) za Tetragramaton. Židovski prepisivači vjerojatno su započeli zamjenjujući ADO-NAI ili ELO-HIM u rukopisima. Očito su željeli upozoriti čitatelja da umjesto božanskog imena koristi jednu od ove dvije riječi. Konačno, grčka Septuaginta prijevod Hebrejskih Spisa uklonila je Tetragramaton u potpunosti i zamijenila ga sa grčkim KY-RI-OS ili TE-OS.²

Tetragramaton Uvijek Ukazuje Na Jehovu

Dok se Bogu u Bibliji s poštovanjem obraća s različitim titulama, kao što su Otac, naš Gospodin, ili Svemogućí Bog, On ima samo jedno ime, transliterirano kao JEHOVA (YHWH). To je prikazano u knjizi Psalama, gdje se ovo najsvetije ime koristi samo nekih 700 puta. „I uzveličat ću se, posvetit ću se i objavit ću se pred očima mnogih naroda. I oni će morati priznati da sam ja Jehova” (Ezekijel 38:23). „Poslat ću vatru na Magog i na one koji spokojno žive na otocima. I morat će priznati da sam ja Jehova. Objavit ću svoje sveto ime među svojim narodom Izraelom i više neću dati da se oskrvnjuje moje sveto ime. I narodi će morati priznati da sam ja Jehova, sveti Izraelov Bog.” (Ezekijel 39:6,7 NS).

Isus je naučio svoje učenike da se mole: „Oče naš koji si na nebesima, neka se sveti tvoje ime” (Luka 11:2). Riječ "sveti se" znači "Posvećen", kao u Kingdom Interlinear Novom Zavjetu). Također, sam Isus je molio: „Oče, proslavi svoje ime!” Uto se začuo glas s neba: "Proslavio sam ga i opet ću ga proslaviti" (Ivan 12:28,29 NS). Prevoditelji danas koriste velika slova

GOSPOD tamo gdje se govori o Jehovi kako bi ta mjesta učinili prepoznatljivima. Međutim, zamjenjujući GOSPODIN za božansko ime, “JA JESAM” ili JEHOVA, utječe na jasnoću Božje riječi.

Zaključak

Nisu to bili moderni prevoditelji, niti prevoditelji Biblije kralja Jakova, koji su prvi put napravili promjene Božanskog imena. Dva stoljeća prije nego se je Isus pojavio, vjerski vođe su već bili počeo zamjenjivati JEHOVU sa ADONAIJEM ili GOSPODIN. Neki tvrde da budući da mi ne znamo pravilan izgovor Božanskog Imena, ne bismo ga trebali pokušavati koristiti. Međutim, kao što je gore spomenuto, JEHOVA je općeniti prijevod imena na većini jezika, i uvaženi prevoditelji poput Wycliffea i Tyndalea sačuvali su ga, pa bismo i mi trebali.

Što Ime Znači Za Nas

Hebrejska riječ “HaVaH” glagol je koji znači “dijeliti.” Prefiks slova yod (י) označava 3. lice, muško, buduće vrijeme. Dakle, “YaHaVaH” (ili s alternativnim samoglasnicima) može značiti “On je budući život”; pa YHWH / JHVH / Jehova može podrazumijevati da je Bog Izraela nada u vječni život.

Stoga bismo trebali živjeti svoj život ne samo za sadašnjost, nego i kao pripremu za našu vječnu budućnost — vječni život. Mi bi smo također trebali živjeti kako bi pomogli drugima da im se na sličan način pomogne u pripremi za vječni život. Naša prava nada, također nada za cijelo čovječanstvo nije u „ondašnjem svijetu”, niti u “ovom sadašnjem zlom svijetu,” već u “budućem svijetu” (2. Petrova 3:6, Galaćanima 1:4, Hebrejima 2:5).

„Dopunite svoju vjeru čestitošću” (2. Petrova 1:5-8). Ljudima treba pokazati kako trebaju primijeniti

Tetragramaton, JHVH

ono što je rečeno u Ivanu 17: 3 (NS), „A da bi dobili vječni život, trebaju dobro upoznati tebe [JEHOVU], jedinog pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.”

— Richard Tazzyman

(1) Iz Alterove bilješke za prijevod za ovo: „BITI ĆU ONO ŠTO ĆU BITI ‘najvjerojatnija je konstrukcija hebrejskog, iako je srednja riječ, asher, mogla lako značiti “što”, a ne “tko” i općeniti prijevod “Ja-Sam-Koji-Jesam” ne može se isključiti. “

(2) U mnogim slučajevima skupina simbola, poput crta ili točkica, stavljale su se iznad ili ispod slova. Na ovo se je upućivalo u literaturi kao na samoglasničko usmjeravanje i ukazuje na sustav pisanja u kojem samoglasnici nisu bili napisani niti ih se podrazumijevalo. Ovo usmjeravanje uvedeno je oko 600. god.